Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ:		Ἐξωτερικοῦ:	
Ἐτησία	δρ. 8,—	Ἐτησία	φρ. χρ. 10,—
Ἑξάμηνος	» 4,50	Ἑξάμηνος	» » 5,50
Τρίμηνος	» 2,50	Τρίμηνος	» » 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἀρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩι 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἐσωτερικοῦ λεπ. 20. Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 0,20

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25 (φρ. 0,25).

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 58, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 16ος — *Ἐν Ἀθήναις, 7 Φεβρουαρίου 1909* — *Ἔτος 31ον.—Ἀριθ. 10*

Η ΠΑΤΡΙΣ ΕΝ ΚΙΝΔΥΝΩ.

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ EMILE PECH]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε' (Συνέχεια).

Τὴν 5 Νοεμβρίου, τὸ ἑσπέρας, ὁ γαλλικὸς στρατὸς εὑρίσκετο ἐνώπιον τοῦ φοβεροῦ ἐκείνου ὀχυρώματος, διὰ τοῦ ὁποίου οἱ Αὐστριακοὶ ἰσχυρίζοντο ὅτι θὰ τὸν ἠμπόδιζαν νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸ Βέλγιον.

Ἦτο, εἰς ἀπόστασιν τετάρτου λεύγης ἀπὸ τὸ Μόνς, ἄλυσις λοφίσκων διατεταγμένη ἀμφιθεατρικῶς, ἡ μία ἄκρα τῆς ὁποίας ἔκλινε πρὸς τὸ χωρίον Ζεμμάπ ἡ δὲ ἄλλη πρὸς τὸ Κουέσμ, καὶ τὴν ὁποίαν ὁ ἐχθρὸς εἶχεν ὀχυρώσει διὰ πολλῶν καὶ ἀλλεπαλλήλων προπυργίων. Μεταξὺ τῶν δύο χωρίων, αἱ δενδρώδεις κλιτῦς εἶχον περιχαρακωθῆ τελείως.

Διὰ νὰ φθάσῃ κανεὶς εἰς τὰς θέσεις ἐκείνας, δὲν ὑπῆρχον παρὰ στεναὶ δίοδοι, αἱ ὁποῖαι δὲν ἐπέτρεπον εἰς τὰ γαλλικὰ στρατεύματα νὰ ἀναπτυχθοῦν.

Τὴν πρωΐαν τῆς 6 Νοεμβρίου, μετὰ νύκτα τὴν ὁποίαν διῆλθον, μὲ τὰ ὅπλα εἰς τὰς χεῖρας, εἰς τὸ βάθος ἑλώδους πεδιάδος, οἱ Γάλλοι, τρέμοντες ἀπὸ τὸ ψῦχος καὶ καταπεινασμένοι, ἤρχισαν νὰ κινοῦνται, ἐνῷ ὅλαι αἱ μουσικαὶ τῶν συνταγμάτων ἀνέκρουον συγχρόνως, ὡς εἰσαγωγὴν εἰς τὴν μάχην, τὸν ὕμνον τῆς *Μασσαλιώτιδος*.

Ἦτο ἡ ὀγδόη ὥρα.

Εἰς τὰς δύο τὸ ἀπόγευμα, μετὰ μάχην φονικωτάτην, κατὰ τὴν ὁποίαν κάθε στρατιώτης εἶχε κάμῃ θαύματα ἀνδρείας, καὶ τὰ τελευταῖα προπύργια εἶχον καταληφθῆ, οἱ δὲ Οὔγγροι οἱ ὁποῖοι τὰ ὑπερησπίζοντο, εἶχον διέλθῃ ἐν στόματι ρομφαίας.

Ἡ νίκη ἦτο πλήρης.

Οἱ γάλλοι στρατιῶται, νηστικοὶ ἀπὸ τῆς προτεραίας, διότι τοῖς εἶχαν εἰπῆ ὅτι ἡ μάχη δὲν θὰ διήρκει πολύ, ἠμπόρεσαν ἐπιτέλους νὰ γευματίσουν εἰς τὰς ἁλωθείσας θέσεις.

Μόνος, πλησίον ὁμίλου συστρατιωτῶν, οἱ ὁποῖοι ἔσπευδαν νὰ ἐπανορθώσουν τὰς ἐξηντλημένας των δυνάμεις, ὁ Ἐδουάρδος, καθήμενος ἐπὶ σωροῦ δερματίνων σάκκων καὶ στηρίζων τὴν κεφαλήν μὲ τὰς χεῖράς του, μόνος αὐτὸς δὲν ἐσυλλογίζετο νὰ φάγῃ...

Διατί; Ποῖον ἠμποροῦσε νὰ ἦτο τὸ αἴτιον μιᾶς τόσον μεγάλης μεταβολῆς τῶν συνηθειῶν του;

Ὁ Ἰακωβάκης!.. Ὁ πιστός του συστρατιώτης καὶ φίλος δὲν εὑρίσκετο πλέον ἐκεῖ!..

Τὴν ὥραν κατὰ τὴν ὁποίαν, ὑπὸ τὴν βροχὴν τῶν μυδραλλίων τὰ στρατεύματα τοῦ στρατηγοῦ Δαμπιέρ ὥρμων παραφόρως κατὰ τῶν προπυργίων τοῦ Κουέσμ, ἡ τύχη, αἱ περιπέτειαι τῆς συρράξεως τὸν εἶχαν ἀποχωρήσῃ ἀπὸ τὸν παρισινὸν ἐθελοντήν. Καὶ ὅταν, μετὰ τὴν μάχην, τὸν ἀνεζήτησε μεταξὺ τῶν θυμάτων τῆς αἱματηρᾶς ἐκείνης ἡμέρας, τὸν εὗρε, μὲ σπαραγμὸν ψυχῆς ἀπερίγραπτον, κατακείμενον μεταξὺ δύο κορμῶν δένδρου καὶ σφίγγοντα σπασμωδικῶς τὸ κοντάκι τοῦ ὅπλου του. Ἡ κεφαλή του ἦτο συντετριμμένη!..

Ἰδοὺ διατί, μὲ ὅλην ἐκείνην τὴν φοβερὰν του ὄρεξιν, μὲ τὴν ἑξάωρον νηστείαν, τὴν ὁποίαν εἶχεν ἐπιβάλῃ εἰς τὸν στόμαχόν του ἡ μάχη, ὁ Ἐδουάρδος, τὴν ἡμέραν ἐκείνην, δὲν ἠσθάνετο ἐπιθυμίαν νὰ φάγῃ.

— Δυστυχισμένε Γιακωβάκη!.. Κακόμοιρο παιδί!.. ἐψιθύριζεν ἀκαταπαύστως, σκουπίζων τὰ δάκρυα, τὰ ὁποῖα ἔτρεχαν ἀπὸ τὰ μάτια του.

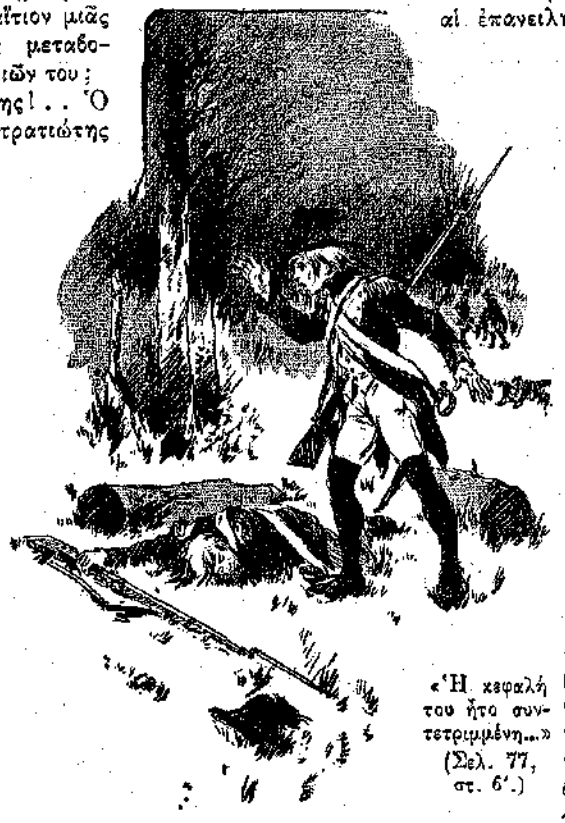

«Ἡ κεφαλή του ἦτο συντετριμμένη...» (Σελ. 77, στ. 6'.)

Αἱ εὔθυμοι κραυγαὶ καὶ αἱ ἐπανειλημμέναι προσκλήσεις τῶν συναδέλφων του, δὲν κατώρθωναν νὰ τῷ διασκεδάσουν τὴν λύπην . . .

. . . . .

Μίαν ἡμέραν τοῦ ἑπομένου Ἰανουαρίου, ταχυδρομικὴ ἅμαξα ἐσταμάτησε πρὸ τῆς θύρας τοῦ Ξενοδοχείου «Ἡ Περιστερά».

Εἰς τὴν θυρίδα της ἐφάνη ἕνας νέος. Δύο ζεύγη χειρῶν ἠπλώθησαν πρὸς αὐτὸν μὲ συγκίνησιν, καὶ τὸν ἔσυραν ἐντὸς τῆς οἰκίας μὲ κραυγὰς ἀπεριγράπτου χαρᾶς.

— Τελοσπάντων ἦλθες! ὦ, τί εὐτυχία!..ἔλεγαν ἡ μητέρα καὶ ἡ ἀδελφή, καλύπτουσαι τὸν νέον μὲ φιλήματα.

Ἐξηπλωμένος πρὸ τῆς ἑστίας, ὁ Τετράδης εἶχεν ἀναγνωρίσῃ τὸν Ἐδουάρδον Δελσόλ. Θέλων δὲ νὰ τῷ εὐχηθῇ καὶ αὐτὸς τὸ καλῶς-ὥρισες, ἐπλησίασε ζωηρῶς τὸν νεαρὸν στρατιώτην, μὲ ὄρθια αὐτιὰ καὶ μὲ σειομένην οὐράν, καὶ τῷ ἔ-

γλειψε μὲ πολλὴν ἀγάπην τὰς χεῖρας.

Ἀλλ' ἀμέσως ἔπειτα ἤρχισε νὰ τριγυρίζῃ τὸν Ἐδουάρδον, νὰ ὀσφραίνεται τὰ ἐνδύματά του, νὰ ὀσφραίνεται τὸν ἀέρα, νὰ μακτηρίζῃ καὶ νὰ γογγύζῃ θρηνωδῶς.

— Κύτταξέ τον, μητέρα, πῶς κάνει! εἶπεν ἡ Ἰουστίνα· δυστυχισμένο ζῶο! γυρεύει τὸν ἀφέντη του!..

Ἀπὸ τὴν μεγάλην της χαρὰν ποῦ ἐπανέβλεπε σῶον καὶ ἀκέραιον τὸν προσφιλῆ της υἱόν, ἡ κυρία Δελσὸλ δὲν εἶχε συλλογισθῆ ἀκόμη τὸν μικρὸν Παρισινόν.

— Ἄ, ναί, εἶπε, ἀλήθεια. Καὶ ποῦ τὸν ἄφισες τὸ Γιακωβάκη, παιδί μου; ἠρώτησε τὸν νεαρὸν στρατιώτην.

Μὲ τὴν ἐρώτησιν αὐτήν, θλῖψις διεχύθη εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ Ἐδουάρδου.

— Δὲν ἤθελα νὰ σοῦ τὸ γράψω, ἀπήντησε πρὸς τὴν μητέρα του, διὰ νὰ μὴν αὐξήσω τοὺς φόβους ποῦ εἶχες γιὰ μένα. Ἀλλὰ ὁ δυστυχὴς ἐκεῖνος Γιακωβάκης δὲν θὰ ξαναγυρίσῃ.—Καὶ εἶνε πολὺ κρῖμα, προσέθεσε μετά τινας στιγμὰς ὀδυνηρᾶς σιωπῆς, γιατί μέσα εἰς τὸ ἀδύνατο ἐκεῖνο σωματάκι ἐκρύπτετο ψυχὴ ἥρωος καὶ καρδιὰ χρυσῆ!

ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΔΗΣ

ΤΕΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΑΙ ΔΙΑΛΕΞΕΙΣ

Ἀγαπητοί μου,

Ἱ φιλολογικαὶ Διαλέξεις εἰς τὰς Ἀθήνας ἔγιναν φέτος τοῦ συρμοῦ. Εἰς τὸ Ἀρσάκειον, εἰς τὴν Ἑταιρείαν τῶν Φίλων τοῦ Λαοῦ, εἰς τὸν Παρνασσόν, εἰς τὸ Ὠδεῖον, εἰς τὴν Ἐθνικὴν Βιβλιοθήκην, παντοῦ ὁμιλοῦν, καὶ παντοῦ ὁ κόσμος τρέχει πρόθυμος νὰ πληρώσῃ καὶ νὰ κούσῃ. Εἰς τὸ Ὠδεῖον, τὰς διαλέξεις διοργανόνει ἡ γαλλόφωνος ἐφημερὶς τῶν Ἀθηνῶν «Le Monde Hellenique»· εἰς τὴν Ἐθνικὴν Βιβλιοθήκην τὸ περιοδικὸν «Παναθήναια». εἰς τὸν Παρνασσόν, ἀνεξάρτητος ὁμὰς λογίων καὶ ποιητῶν, καὶ οὕτω καθεξῆς. Δὲν μένει τώρα, παρὰ νὰ διοργανώσῃ καὶ ἡ «Διάπλασις» διαλέξεις διὰ τὴν νεολαίαν. Μοῦ φαίνεται δὲ ὅτι γρήγορα θὰ γίνῃ καὶ αὐτό, μὲ τὸν δρόμον ποῦ ἔπῆρε τὸ νέον εἶδος τῆς πνευματικῆς διασκεδάσεως. Οἱ γονεῖς, οἱ μεγαλύτεροι ἀδελφοί, οἱ μεγάλοι ἐν γένει ἔχουν τώρα τὰς «διαλέξεις» των, δύο καὶ τρεῖς φορὰς τὴν ἑβδομάδα, καὶ φαίνονται κατενθουσιασμένοι μὲ αὐτάς. Διατί καὶ οἱ μικρότεροι νὰ μὴν ἀπαιτήσουν τὰς ἰδικάς των; Θὰ πῆτε ὅτι αὐτοὶ ἔχουν τὸ Σχολεῖόν των, τὰ μαθήματά των. Ναί, ἀλλὰ μὲ τὰς Διαλέξεις μαθαίνει κανεὶς ὅσα δὲν μαθαίνει συνήθως εἰς τὸ Σχολεῖον. Δι' αὐτὸ καὶ εἰς τὰ καλὰ Σχολεῖα, ἐκτὸς τῶν μαθημάτων, κάμνουν καὶ διαλέξεις χωριστάς.

Ἄλλως τε καὶ εἰς τὰς διαλέξεις τῶν μεγάλων, εἰς τὸν Παρνασὸν καὶ εἰς τὸ Ὠδεῖον, βλέπω συχνὰ καὶ ἐφήβους καὶ παιδία. Καὶ σᾶς βεβαιῶ ὅτι δὲν εἶνε ἀπὸ τοὺς ὀλιγώτερον προσεκτικοὺς καὶ ἐνθουσιώδεις ἀκροατάς. Πηγαίνουν διὰ νὰ μάθουν καὶ συγχρόνως διὰ νὰ εὐχαριστηθοῦν, νὰ διασκεδάσουν. Διότι αὐτὸ τὸ ἰδιαίτερον ἔχει ἡ καλὴ Διάλεξις: Ἑνόνει τὸ τερπνὸν μὲ τὸ ὠφέλιμον. Τέρπει συγχρόνως καὶ διδάσκει. Ὁ καλὸς ὁμιλητὴς ἐκλέγει τὸ θέμα του εὐχάριστον καὶ τὸ πραγματεύεται ὅσον τὸ δυνατὸν ἐλαφρῶς, κομψῶς καὶ ἐπιχαρίτως. Ἀλλ' αὐτὸ δὲν τὸν ἐμποδίζει νὰ βάζῃ μέσα εἰς τὴν διδασκαλίαν του,—διότι διδασκαλία εἶνε καὶ ἡ διάλεξις,—ὅλην του τὴν σοφίαν, καὶ νὰ μεταδίδῃ εἰς τοὺς ἀκροατάς του ἰδέας καὶ γνώσεις. Ἔπειτα δὲν εἶνε μόνον τὸ ἀκρόαμα, ἀλλὰ καὶ τὸ θέαμα. Εἰς μίαν διάλεξιν, βλέπει κανεὶς κόσμον πολύν, ὡραίαν αἴθουσαν, στολισμένην πολλάκις μὲ τὸ ἀφρόγαλα τῆς κοινωνίας. Ἀφίνω δὲ ὅτι πολλαὶ διαλέξεις συνοδεύονται καὶ ἀπὸ ἀπαγγελίας ἢ ἀπὸ προβολὰς φωτεινῶν εἰκόνων, σχετικῶν μὲ τὸ θέμα τοῦ ὁμιλητοῦ.

Θὰ σᾶς ἀναφέρω μερικὰς ἀπὸ τὰς ὡραιοτέρας διαλέξεις ποῦ ἔγιναν αὐτὸν τὸν χειμῶνα εἰς τὰς Ἀθήνας. Ἐν ἀπόγευμα ὁ καθηγητὴς κ. Σωτηριάδης ὡμίλησε περὶ τοῦ «Ἐρωτοκρίτου», τοῦ περιφήμου κρητικοῦ ἔπους, τὸ ὁποῖον θεωρεῖται ἡ Ἰλιὰς τοῦ μεσαιωνικοῦ Ἑλληνισμοῦ. Μίαν ἄλλην ἡμέραν ὁ κ. Πολ. Δημητρακόπουλος ἐπραγματεύθη περὶ τῶν «Παραδόξων τοῦ Συβαριτισμοῦ» καὶ διηγήθη ἕνα σωρὸ ἀνέκδοτα περὶ τῶν μαλθακῶν Συβαριτῶν τῆς ἀρχαιότητος, μὲ τὰ ὁποῖα ὁ κόσμος ἐξεκαρδίσθη ἀπὸ τὰ γέλια. Ἄλλοτε ὁ κ. Ν. Λάσκαρις διηγήθη τὴν ἱστορίαν τῶν πρώτων ἐτῶν τοῦ Ἑλληνικοῦ θεάτρου· ἄλλα ἀνέκδοτα ἐδῶ, ξεκαρδιστικώτατα! Ἄλλοτε ὁ κ. Χ. Ἄννινος ἐξέθεσε τὰς ἀστειοτάτας ἀναμνήσεις του ἀπὸ ἓν Βόρειον Σέλας, τὸ ὁποῖον ἐφάνη καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα τῷ 1870. Ὁ κ. Γ. Τσοκόπουλος εἶπε πολλὰ ὡραῖα διὰ τὰ τραγούδια τοῦ Δρόμου καὶ διὰ τὰς πρὸ πεντηκονταετίας διασκεδάσεις τῶν Ἀθηνῶν. Ὁ κ. Νιρβάνας ὡμίλησε διὰ κάτι παράδοξα φιλολογικὰ εἴδη, διὰ τὰς ἀποροτιχίδας, τὰ ἀναγράμματα, τοὺς καρκινικοὺς στίχους, καὶ τὰ ποιήματα ποῦ ἀποκλείουν τοῦτο ἢ ἐκεῖνο τὸ γράμμα τοῦ ἀλφαβήτου. Φαντασθῆτε ὅτι ἔχουν γραφῆ ὁλόκληρα ἔπη χωρὶς α, ἢ χωρὶς β, ἢ χωρὶς γ! Τί περίεργα πράγματα! Καὶ πόσα ἀκούει κανεὶς καὶ μαθαίνει εἰς αὐτὰς τὰς Διαλέξεις, τὰς ὁποίας κάμνουν ἐναμίλλως οἱ καλλίτεροι καὶ γνωστότεροι λόγιοι τῶν Ἀθηνῶν.

Ὁμολογῶ ὅτι μὲ πολλὴν εὐχαρίστησιν βλέπω τοὺς νέους, τοὺς ἐφήβους καὶ τὰς νεάνιδας νὰ συχνάζουν εἰς τὰς Διαλέξεις. Εἶνε μία ἀπὸ τὰς ὡραιοτέρας τωόντι καὶ ὠφελιμωτέρας διασκεδάσεις. Οὔτε ἡ δραχμή, οὔτε ἡ ὥρα ποῦ ἐξοδεύει κανείς, πηγαίνουν ἄδικα. Πότε θὰ γελάσῃ, πότε θὰ συγκινηθῆ, πότε θὰ ἐνθουσιασθῆ, καὶ πάντοτε κάτι νέον θὰ μάθῃ. Ὅλ' αὐτὰ εἶνε χρήσιμα, καὶ αὐξάνουν ὄχι μόνον τὰς γνώσεις, ἀλλὰ καὶ τὴν *ζωτικότητα*. Διότι, καθὼς θὰ ἔχετε ἴσως ἀκούσῃ, ὁ ἄνθρωπος ἔχει ἀνάγκην καὶ νὰ γελᾷ συχνά, καὶ νὰ συγκινῆται, καὶ νὰ ἐνθουσιάζεται.

Διὰ νὰ γελάσῃ κανείς,—θὰ 'πῆτε,—ἀρκεῖ νὰ ἰδῇ καὶ τὴν Γκαμήλαν. Μιὰ μικρούλα μάλιστα. παιδική, τὸ παιδὶ τῆς μεγάλης Γκαμήλας, ποῦ τὴν εἶχαν κάμῃ καὶ τὴν ὡδηγοῦσαν παιδάκια, καὶ ποῦ πρὸ ὀλίγου ἀκριβῶς τὴν ἔβλεπα νὰ περνᾷ, τί ἀοτεία ποῦ ἦτον καὶ πόσον ἐγέλασα μὲ τὸ κεφαλάκι της, μὲ τὰ ποδαράκια της καὶ μὲ τὴν οὐρίτσαν της!.. Ναί, Ἄλλα ἡ Γκαμήλα καὶ τὰ ἀποκρηάτικα ἐν γένει θεάματα ποῦ μᾶς κάμνουν καὶ γελῶμεν, οὔτε νὰ μᾶς συγκινήσουν εἰμποροῦν οὔτε νὰ μᾶς ἐνθουσιάσουν. Τὸ προνόμιον αὐτὸ τὸ ἔχουν ἄλλα θεάματα καὶ ἀκροάματα, εὐγενέστερα, πνευματικώτερα, ὑψηλότερα. Μεταξὺ αὐτῶν εἶνε καὶ αἱ φιλολογικαὶ Διαλέξεις, αἱ ὁποῖαι ἔγιναν πλέον καὶ εἰς τὰς Ἀθήνας τοῦ συρμοῦ. Λέγω δὲ εἰς τὰς Ἀθήνας, διότι εἰς τὸν ἄλλον κόσμον, τὸν πολιτισμένον, αἱ Διαλέξεις εἶνε πρὸ πολλοῦ μία ἀπὸ τὰς ἀγαπητοτέρας ἀπολαύσεις τοῦ ἀνεπτυγμένου κοινοῦ.

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

Η "ΑΝΤΙΓΟΝΗ,,

ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ ΔΙΑΚΟΠΩΝ

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 74.)

Ὅσον διὰ τὸν Αἵμωνα, ἕνα σεντόνι ἀπὸ τὰ μικρὰ καὶ ἕνα σκέπασμα Μαροκινόν, τὸ ὁποῖον, εἰς τὴν καθημερινὴν ζωήν, ἀπέκρυπτε τὰς κηλῖδας ἑνὸς παλαιοῦ διβανίου, ἀπετέλεσαν περὶ τὸ εὐλύγιστον σῶμά του ἕνα διάκοσμον ἀρκετὰ ὡραῖον, μολονότι ρυθμοῦ κάπως ἀπροσδιορίστου...

Ἡ ἐνδυμασία τοῦ παιδίου, τὸ ὁποῖον θὰ ὡδήγει τὰ βήματα τοῦ Τειρεσίᾳ, τοῦ τυφλοῦ μάντεως, ἀπῄτησε περισσοτέραν ἐργασίαν ἐκ μέρους τῆς Κὰς Δωροθέας· μία κορδέλα βαθυκύανος, ἀπὸ ἐκείνας αἱ ὁποῖαι χρησιμοποιοῦνται συνήθως ὡς δέματα εἰς τὰς ποδιὰς τῶν μαγειρισσῶν, ἐρράφθη εἰς σχῆμα κανονικοῦ μαιάνδρου ἐπὶ νυκτικοῦ ὑποκαμίσου, τὸ ὁποῖον μετενεβλήθη οὕτω εἰς χιτῶνα, καὶ ἕνα κόκκινον κάλυμμα τραπέζης, ὡς εἶδος πέπλου, συνεπλήρωσε τὴν ἐνδυμασίαν γραφικώτατα.

Ἡ Λεονία, ἡ κόρη τῆς Κας Δωροθέας, ἡ ὁποία θὰ ὑπεδύετο τὴν Ἰσμήνην, εἶχε κατασκευάσῃ,—μὲ τὰς φίλας της αἱ ὁποῖαι θὰ ἔπαιζαν τοὺς ρόλους τῆς Ἀντιγόνης καὶ τῆς Εὐρυδίκης,—λευκὰς ἐσθῆτας πολυπτύχους, ἀπὸ κοινὸν μανδαπολάμι, καὶ πολυχρώμους μανδύας, πράγματι ἀρχαίους, διότι δι' αὐτοὺς ἐχρησιμοποιήθησαν, ἐξαχθέντα ἀπὸ τὸ ἐρμάρι τῆς γιαγιᾶς, ὅπου πρὸ πολλοῦ ἀνεπαύοντο, κάτι ὑφάσματα, τὰ ὁποῖα εἶχαν ὑπηρετήσει ἄλλοτε πιστῶς ὡς παραπετάσματα τῶν παραθύρων...

Ἡ κυρία Δωροθέα δὲν ἦτο ἄλλως τε ἡ μόνη ποῦ ἐνδιεφέρετο διὰ τὴν ἐπιτυχίαν τῆς παραστάσεως: αἱ οἰκογένειαι τῶν διαφόρων ἐρασιτεχνῶν, κατευχαριστημέναι διότι τὰ παιδιά των θὰ ἐλάμβαναν μέρος εἰς διασκέδασιν ὄχι τόσον συνήθη, προσέφεραν ἀφειδῶς τὰς ὑπηρεσίας καὶ τὰς συμβολάς των διὰ τὴν μεγάλην ἡμέραν. Λάμπαι, καθίσματα, πιατικά, ἀσημικά, τάπητες κτλ. ἐστάλησαν προθύμως εἰς τὴν ἔπαυλιν διὰ νὰ πληρώσουν τὰ πολυάριθμα κενὰ τῆς αὐτοσχεδίου διοργανώσεως. Ἐξασφαλισμένοι ὡς πρὸς τὸ κεφάλαιον αὐτό, οἱ διοργανωταὶ ἠμποροῦσαν τῶρα νὰ ἀφιερωθοῦν ἐξ ὁλοκλήρου εἰς τὴν μελέτην των, καὶ αἱ δοκιμαὶ ἐγίνοντο συνεχεῖς. Ἡ κυρία Δωροθέα ἤρχισε μάλιστα νὰ συλλογίζεται, ὅτι ὁ ἀδελφὸς τοῦ Κρέοντος, ὁ ὁποῖος εἶχεν ἀναλάβῃ τὰς λεπτεπιλέπτους φροντίδας τοῦ *ἐμπρεζάριου*, ἐδείκνυε ζῆλον ἴσως ὑπερβολικὸν καὶ διὰ τὰς ἐλαχίστας λεπτομερείας τοῦ ρόλου τῆς Ἰσμήνης. Διαρκῶς ὑπεδείκνυε τελειοποιήσεις εἰς τὴν δεσποινίδα Λεονίαν: αὐτὸς ὁ τόνος δὲν ἦτο ἀρκετὰ σοβαρός, ἐκείνη ἡ χειρονομία δὲν ἐξέφραζεν ἀρκετὴν λύπην...

Καὶ ὅπως πάντοτε συμβαίνει εἰς τοιαύτας περιστάσεις, εἶχαν ἐπέλθῃ μικραὶ ψυχρότητες, εἶχαν παρατηρηθῆ σπέρματα ἀνυποταξίας. Ὁ ἕνας ἐπέμενε νὰ πάρῃ ἕνα πρόσωπον βωβόν, ἐνῷ ἐκρίνετο ὡς πολὺ κατάλληλος διὰ νὰ ὁμιλήσῃ· ἄλλος ἐπροτιμοῦσεν ἕνα ἐκτενὴ μονόλογον, ἀπὸ τοὺς τέσσαρας ἢ πέντε στίχους, οἱ ὁποῖοι τῷ ἔλαχον κατὰ τὴν διανομήν· ἡ μητέρα μιᾶς δεσποινίδος ἐστενοχωρεῖτο διότι ἡ κόρη της θὰ πέθνησκε δημοσίᾳ· μία θεία εὕρισκεν ὅτι ὁ μικρότερος ἀνεψιός της ἦτο καταλληλότερος ἀπὸ τὸν μεγαλύτερον πρὸς ἀπαγγελίαν ἑνὸς τεμαχίου· μία καλὴ γιαγιὰ ἐφοβεῖτο διὰ τὴν ἔξοδον ἀπὸ τὸ παράθυρον... Τέλος πάντων, καθένας εὗρισκε τὸν ρόλον του σπουδαιότερον ἀπὸ ὅλους, καὶ μερικοὶ προσεβάλλοντο ποῦ ἔβλεπαν τοὺς διοργανωτὰς νὰ ἐνδιαφέρωνται περισσότερον διὰ ρόλους ἄλλους. Καὶ ἐν τῷ μέσῳ τῆς ἐξάψεως τῶν μικρῶν αὐτῶν ματαιοδοξιῶν, οἱ χαρακτῆρες οἱ ὁποῖοι διετήρουν τὴν ἤρεμίαν των, ἐκεῖνοι οἱ ὁποῖοι ἐδείκνυον ὑπομονήν, μετριοφροσύνην, αὐταπάρνησιν, ἐξετιμῶντο καὶ ἐθαυμάζοντο γενικῶς.

***

Ἦλθεν ἡ ἡμέρα τῆς παραστάσεως.

Ὁ καιρός, βροχερὸς ὅλην τὴν ἑβδομάδα, εἶχε χειροτερεύσῃ τὴν παραμονήν. Ὅλην ἐκείνην τὴν νύκτα, ὁ ἄνεμος ἐμαίνετο καὶ τὸ πρωὶ ἀκόμη ἐξηκολούθει νὰ φυσᾷ δυνατά. Ἕνας πέτρινος στύλος, εἰς τὸν κῆπον τῆς ἐπαύλεως, κατέπεσε· σπασμένοι κλάδοι, διεσπαρμένοι εἰς τοὺς δρόμους, ἐμαρτύρουν περὶ τῆς ὁρμῆς τῆς θυέλλης· μεγάλα δένδρα εἶχαν ξερριζωθῆ καὶ ἔφρατταν εἰς μερικὰ μέρη τοὺς ἐξοχικοὺς δρόμους, ἡ δὲ βροχὴ κατέπιπτε ραγδαία καὶ ἀμείλικτος.

Αἱ νεάνιδες, αἱ ὁποῖαι ὑπεδύοντο τὴν Εὐρυδίκην καὶ τὴν Ἀντιγόνην, εὑρίσκοντο εἰς τὴν ἔπαυλιν ἀπὸ δύο ἡμερῶν. Οἱ ἄλλοι ὅμως ἐρασιτέχναι πῶς θὰ ὑπερεπήδων τὰ ἐμπόδια; Θὰ τοὺς ἄφιναν οἱ γονεῖς των νὰ κάμουν τόσον δρόμον μὲ τέτοιον καιρόν;

Καὶ ἀκόμη, ἐπρόκειτο νὰ τελειώσουν διάφοροι προετοιμασίαι. Ἡ ἐξέδρα, ἡ ἡ ὁποία ἀπὸ δύο ἡμερῶν ἔφραττε τὰ παράθυρα καὶ καθίστα τὴν αἴθουσαν ἀκατοίκητον, ἦτο ἀκόμη γυμνὴ καὶ ἄσχημος, ὅπως τὴν εἶχεν ἀφήσει ὁ ξυλουργός· τὸ *παραβάν*, τὸ ὁποῖον θὰ ἐσχημάτιζε μίαν δίοδον διὰ τοὺς ἠθοποιούς, ἐπεριμένετο ἀκόμη· πολλαὶ λάμπαι δὲν εἶχαν κρεμασθῆ, καὶ ὁ φωτισμὸς ἐκινδύνευε νὰ μείνῃ ἀνεπαρκής. Ἡ οἰκοδέσποινα, ἡ ὁποία ἐννοοῦσε νὰ λυθοῦν γρήγορα ὅλα τὰ ἐκκρεμῆ ζητήματα, ἤρχισε νὰ γίνεται νευρική. Ἐξ ἄλλου, ἡ σχεδὸν διαρκὴς παρουσία τοῦ *ἐμπρεζάριου*, ὅσον ἀξιαγάπητος καὶ ἂν ἦτο ὁ νέος αὐτός, ἐπροξενοῦσεν εἰς τὴν κυρίαν Δωροθέαν κάποιαν ἀνησυχίαν· Μήπως δι' αὐτὴν δὲν ἐσυμβόλιζε τὸ μέλλον καὶ τὸ ἄγνωστον; Καὶ σχεδὸν ἐδικαιολογοῦσεν ἕνα φίλον της οἰκογενειάρχην, ὁ ὁποῖος ὁμιλῶν περὶ τοῦ μέλλοντος γαμβροῦ του, τὸν ὠνόμαζεν ἐχθρὸν καὶ κλέπτην.

Ἡ ὑπόκωφος αὐτὴ ἀντιπάθεια ἐξεδηλώθη διὰ μιᾶς ζωηρᾶς κάπως ἐπικρίσεως τῆς θέσεως τοῦ ὑποβολέως, τὴν ὁποίαν κανὲν παραπέτασμα δὲν θ' ἀπέκρυπτεν ἀπὸ τὰ ὄμματα τῶν θεατῶν. Τὰ ἀρχαιολογικὰ ἐπιχειρήματα τοῦ νέου δὲν κατώρθωσαν νὰ πείσουν τὴν οἰκοδέσποιναν. Ὀλίγον ἀκόμη, καὶ ἡ συζήτησις θὰ ἐξετραχύνετο ἐπικινδύνως. Ἀλλ' ὁ βωμὸς τοῦ Βάκχου ἀποκατέστησε τὴν εἰρήνην. Ποῦ θὰ εὕρισκαν τὸ ἀπαραίτητον αὐτὸ στόλισμα τῆς σκηνῆς;

— Ἔχω μιὰ ἰδέα! εἶπεν ἡ κυρία Δωροθέα· ὅταν θὰ γυρίσετε, ὁ βωμὸς θὰ εἶνε ἕτοιμος.

Ἡ ἰδέα ἦτο ἕνα κιβώτιον. Εἰς ἐξοχικὸν σπιτικόν, ὅπου τὰ μεγάλα κιβώτια ἐχρησίμευαν ὡς *τουαλέττες* καὶ τὰ μικρὰ ὡς ὑποστηρίγματα τῶν *γαστρῶν*, τί φυσικώτερον ἀπὸ τὸ νὰ διαλέξῃ κανεὶς ἓν μετρίου μεγέθους, νὰ τὸ στήσῃ ὄρθιον, νὰ τὸ σκεπάσῃ μὲ λευκὸν ὕφασμα. νὰ τὸ στολίσῃ μὲ γυρλάντες ἀπὸ κλωνοὺς ἀμπέλου, νὰ τὸ ἐπιστέψῃ μὲ κάνιστρον σταφυλῶν καὶ νὰ ἀνακράξῃ: «Ἰδοὺ ἡ *Θυμέλη*, τὴν ὁποίαν ζητεῖτε!».

Τὸ ἀπόγευμα ὅλον, εἰς κάθε στιγμήν, πότε ἤρχετο ἓν ἀπὸ τὰ πράγματα ποῦ ἐπεριμένοντο, πότε ἓν ἀπὸ τὰ πρόσωπα ... ἄνευ ἀπευκταίου. Εἰς τὰς ἑπτά, ὅλα ἦσαν ἕτοιμα: ἡ ἐξέδρα, σκεπασμένη μ' ἕνα μεγάλον ἐγχώριον τάπητα, σοβαροῦ χρωματισμοῦ, ὁ ὁποῖος ἐξετείνετο ὀλίγον καὶ εἰς τὸ πάτωμα· οἱ λαμπτῆρες ὅλοι, μικροὶ καὶ μεγάλοι, εἰς τὰς θέσεις των· ὁ βωμὸς τοῦ Βάκχου, ὡραιότατος πράγματι· μεγάλη εἰκών, παριστῶσα τὸ ἄγαλμα τῆς Παλλάδος, καρφωμένη ἄνωθεν τῆς σκηνῆς, καὶ ἀπέναντι, πάγκοι καὶ καρέκλες, ἀραδιασμέναι ἐν τάξει διὰ τοὺς θεατάς.

(Ἕπεται συνέχεια) ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΤΑ ΔΥΟ ΧΩΡΙΑ

Πάνω ἀπ' τὴ χώρα, 'στὴν ψηλὴ μεριὰ
Ποῦ ἀητοφωλιά, θαρρεῖς, ἀπὸ μακρυὰ
Μέσ' ἕνα ρέμα,
Ξαπλώνονται σὰ χιόνια 'στὸ βουνὸ
Καὶ λάμπουν, σὰν μᾶσῆμι φωτεινό,
Τῆς Τήνου στέμμα,

Τὰ δυὸ χωριά. Γαλήνιο, χαρωπὸ
Λές, πάνω ἀπ' τἄλλα, μοιάζει μὲ σκοπὸ
Ποῦ τὰ φυλάει..
Στὴν κρουσταλλένια βρύσι του, θαρρεῖς,
Λευκὴ νεράϊδα παίζει ὁλημερὶς
Καὶ σοῦ γελάει.

Στὴν βρύσι ἐκείνη ἐκάθησα κ' ἐγὼ
Καὶ 'στὸ νερὸ θωρῶντας τὸ γοργό,
Σὰ λάμψη ὀνείρου,
'Ολόξανθη νὰ πλένῃ κοπελλιά,
Θυμήθηκα τὰ χρόνια τὰ παληὰ
Τοῦ θείου Ὁμήρου.

Ἦταν πρωΐ. 'Στὸ χωρισουδάκι αὐτὸ
Φυσοῦσε μελτεμάκι χοΐδευτό,
Λεπτό, βουνήσιο.
Καὶ 'στὴν εὐλογημένη του πνοὴ
Ἔννοια 'στὴν ψυχή, γιὰ τὴ ζωὴ
Πόθο περίσσιο.

Ἀπὸ 'να πεζουλάκι του ψηλὸ
Πρὸς τὸ νησάκι στρέφω τὸ ἁπαλὸ
Καὶ τὸ κυττάζω.
'Απ' τὴ στιγμὴν ἐκείνη πιὸ πολὺ
'Αγάπησα τὴν Τῆνο τὴν καλὴ
Καὶ τὴ δοξάζω!

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΣΤΡΑΤΗΓΗΣ

Η ΠΡΟΣΩΠΟΓΡΑΦΙΑ ΤΟΥ ΤΟΤΟΥ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Οἱ γονεῖς τοῦ Τοτοῦ, ποῦ εἶνε πλούσιοι καὶ τὸν ἀγαποῦν πολύ, ἐκάλεσαν 'στὸ σπίτι ἕνα ζωγράφο νὰ τοῦ κάμῃ τὴν εἰκόνα του μὲ χρώματα.

Στὴν ἀρχὴ ὁ Τοτὸς ἔδειξε μεγάλη χαρὰ κ' ἔκαμε καλὴ ὑποδοχὴ τοῦ ζωγράφου. Ἔπειτα ὅμως, ὅταν τὸν ἔβαλαν νὰ *ποζάρῃ*, δηλαδὴ νὰ σταθῇ ἀκίνητος μπροστὰ 'στὸ ζωγράφο, γιὰ νὰ ξεσηκώσῃ, μὲ τὸ κάρβουνο πρῶτα, τὰ χαρακτηριστικά του, ὁ Τοτὸς πολὺ γρήγορα ἄρχισε νὰ στενοχωρῆται καὶ νὰ μουρμουρίζῃ.

— Μὰ τί; τόσην ὥρα πρέπει νὰ στέκωμαι ἀκίνητος; Αὐτὸ εἶνε βάσανο! Ὁ φωτογράφος, τὴν ἄλλη φορά, δὲ μὲ βασάνισε ἔτσι. Στάθηκα μιὰ στιγμή, τσάκ! κ' ἐτελείωσε.

Τοῦ κάκου τοῦ ἐξηγοῦσαν ὅτι ἄλλο εἶνε ἡ φωτογραφία καὶ ἄλλο ἡ ζωγραφική· *ὅτι ἡ φωτογραφία γίνεται ἀμέσως, ἐνῷ* ἡ ζωγραφικὴ θέλει καιρό. Ὁ Τοτὸς δὲν ἄκουγε τίποτε.

— Εἶνε, ἔλεγε, ποῦ δὲν εἶνε καλὸς ὁ ζωγράφος. Ἂν ἦταν τῆς προκοπῆς, θὰ μ' ἔκαμνε κι' αὐτὸς σὲ μιὰ στιγμή, νά!

Τελοσπάντων, μὲ χίλια βάσανα, στάθηκε, καὶ ὁ ζωγράφος ἔκαμε τὸ πρῶτο σχέδιο. Ἀμέσως ὁ Τοτὸς ἔτρεξε νὰ τὸ ἰδῇ.

— Μπᾶ! ἐφώναξε· μιὰ μουντζούρα! καὶ ποῦ εἶνε τὰ χρώματα; Ἀράπης εἶμ' ἐγώ;

Τότε τοῦ ἐξήγησαν ὅτι τὸ σχέδιο ἐκεῖνο θὰ τὸ ἔπαιρνε ὁ ζωγράφος 'στὸ σπίτι του, καὶ ἐκεῖ, μὲ τὴν ἡσυχία του, θὰ τοῦ ἔβαζε τὰ χρώματα καὶ θὰ τὸ ἔκαμνε σωστὴ εἰκόνα.

Ὁ Τοτὸς *ἐκούνησε τὸ κεφάλι του, σὰ νὰ μὴν τὸ πολυπίστευε . . .*

— Καλά, εἶπε, θὰ ἰδοῦμε.

Σὲ κάμποσες ἡμέρες, ὁ ζωγράφος ἔστειλε τὴν εἰκόνα τοῦ Τοτοῦ, τελειωμένη, ὡραιοτάτη. Ὅλοι τὴν εἶδαν καὶ τὴν ἐθαύμασαν. Καὶ μόνον ὁ Τοτὸς τὴν εἶδε καὶ . . . δὲν τοῦ ἄρεσε.

— Καλὲ δὲ σᾶς τὸ ἔλεγα, ἐφώναξε, πῶς αὐτὸς ὁ ζωγράφος δὲν ἀξίζει τίποτα; Ποῦ εἶνε τὰ χέρια μου; ποῦ εἶνε τὰ πόδια μου; Ἔτσι μισὸς εἶμαι ἐγώ;

Φαντασθῆτε πιὰ τὰ γέλια ποῦ ἔκαμαν ὅλοι 'στὸ σπίτι!

Η ΤΡΙΣΕΥΓΕΝΗ

ΚΟΣΜΟΚΡΑΤΩΡ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε' *(Συνέχεια).*

Τί ἀπέγινεν ἔπειτα ἡ μυστηριώδης μηχανή, οὐδεμία εἴδησις! Μήπως, ὅταν ἔφθασεν εἰς τὸ τέρμα τοῦ δρόμου, παρασυρθεῖσα ὑπὸ τῆς ἰδίας της ὁρμῆς, ἐρρίφθη ἀκράτητος εἰς τὰ ὕδατα τῆς λίμνης Μίσσιγκαν;.. Καὶ ἔπρεπεν ἄρά γε νὰ συμπεράνῃ κανείς, ὅτι αὐτοκίνητον καὶ θερμαστὴς ἀπωλέσθησαν οὕτω, καὶ ὅτι οὐδέποτε πλέον θὰ ἐγίνετο λόγος οὔτε περὶ τοῦ ἑνός, οὔτε περὶ τοῦ ἄλλου;... Ἡ πλειονοψηφία ὅμως τοῦ κοινοῦ ἠρνεῖτο νὰ παραδεχθῇ τὴν λύσιν αὐτήν, ἡ ὁποία θὰ ἦτο καὶ ἡ καλλιτέρα, καὶ ἐπερίμεναν πάλιν νὰ ἐπανίδουν τὸ αὐτοκίνητον ἐμφανιζόμενον, σήμερον-αὔριον!..

Κατὰ τὸν κ. Οὐάρδ, τὸ φαινόμενον ἦτο ὑπερφυσικόν· ὁμολογῶ δὲ ὅτι συνεμεριζόμην κ' ἐγὼ τὴν ἀντίληψιν τοῦ προϊσταμένου του. Ναί, ἐὰν ὁ διαβολικὸς ἐκεῖνος ἁρματοδρόμος δὲν ἐνεφανίζετο ἐκ νέου, ἐδικαιούμεθα νὰ κατατάξωμεν τὴν ἐμφάνισίν του μεταξὺ τῶν μυστηρίων ἐκείνων, τὰ ὁποῖα ὁ ἄνθρωπος δὲν εἶνε ἱκανὸς νὰ ἐξιχνιάσῃ.

Συνωμιλήσαμεν πολὺ ἐπὶ τῆς ὑποθέσεως ταύτης, ὁ προϊστάμενός μου καὶ ἐγώ, ἐνόμιζα δὲ ὅτι ἡ συνομιλία μας εἶχε τελειώσῃ πλέον, ὅταν ὁ κ. Οὐάρδ, ἀφοῦ ἐθημάτισε ὀλίγον εἰς τὸ γραφεῖόν του, ἔξαφνα μοῦ εἶπε:

—Ναί... ἡ ἐμφάνισις ἐκείνη ἐπὶ τῆς ὁδοῦ τοῦ Μιλβωκέε, κατὰ τὸν διεθνῆ ἀγῶνα τῶν αὐτοκινήτων, εἶνε ἀπὸ τὰ πλέον παράδοξα πράγματα τοῦ κόσμου· ἰδοὺ ὅμως καὶ κάτι ἄλλο, ποῦ δὲν εἶνε ὀλιγώτερον παράδοξον.

Καὶ ὁ κ. Οὐάρδ μοῦ ἔδειξε μίαν ἔκθεσιν, τὴν ὁποίαν ἡ ἀστυνομία τῆς Βοστώνης τῷ εἶχε στείλῃ περὶ γεγονότος, διὰ τὸ ὁποῖον αἱ ἐφημερίδες τῆς ἰδίας ἑσπέρας ἔκαμναν ἤδη ἐκτενῆ λόγον.

Ἐνῷ τὴν ἀνεγίνωσκα, ὁ κ. Οὐάρδ ἐκάθησε πρὸ τοῦ γραφείου του καὶ ἐτελείωσε μίαν ἐπιστολήν, τὴν ὁποίαν εἶχεν ἀρχίσῃ πρὸ τῆς ἐπισκέψεώς μου. Ἐκάθησα πλησίον τοῦ παραθύρου καὶ μετὰ μεγίστης προσοχῆς ἔλαβα γνῶσιν τῆς ρηθείσης ἐκθέσεως.

Ἀπό τινων ἡμερῶν, τὰ παράλια τῆς Νέας Ἀγγλίας, ἀπέναντι τῶν ἀκτῶν τῆς Μαίνης, τοῦ Κοννεκτικούτου, τῆς Μασσαχουσέτης, ἦσαν ἀνάστατα ἀπὸ μίαν ἐμφάνισιν, περὶ τῆς φύσεως τῆς ὁποίας κανεὶς δὲν ἦτο εἰς θέσιν νὰ ἀποφανθῇ.

Ὄγκος κινούμενος, ἐπιπλέων εἰς ἀπόστασιν δύο ἢ τριῶν μιλλίων ἀπὸ τῆς ἀκτῆς, ἐξετέλει ταχεῖς ἑλιγμούς, ἔπειτα ἀπεμακρύνετο ὀλισθαίνων ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῆς θαλάσσης, καὶ τέλος ἐχάνετο εἰς τὸ ἀνοικτὸν πέλαγος.

Ὁ ὄγκος αὐτὸς μετεκινεῖτο μὲ τόσην ταχύτητα, ὥστε καὶ τὰ καλλίτερα τηλεσκόπια μόλις ἠδύναντο νὰ τὸν παρακολουθοῦν. Τὸ μῆκός του δὲν ἐφαίνετο νὰ ὑπερβαίνῃ τοὺς τριάκοντα ἢ τεσσαράκοντα πόδας. Τὸ σχῆμά του ἦτο ἀτρακτοειδὲς καὶ τὸ χρῶμά του ὑποπράσινον,—χρῶμα, τὸ ὁποῖον τῷ ἐπέτρεπε νὰ συγχέεται μετὰ τῆς θαλάσσης. Τὸ μέρος τῆς ἀμερικανικῆς ἀκτῆς, ὅπου εἶχεν ἐμφανισθῇ τὰς περισσοτέρας φοράς, ἦτο τὸ ἐκτεινόμενον μεταξὺ τοῦ Βορείου Ἀκρωτηρίου τῆς Πολιτείας τοῦ Κοννεκτικούτου καὶ τοῦ Ἀκρωτηρίου Ἄμμος κειμένου εἰς τὴν δυτικὴν ἄκραν τῆς *Νέας Σκωτίας.*

Εἰς τὴν Πρόνοιαν, εἰς τὴν Βοστώνην, εἰς τὸ Πόρτσμουθ, εἰς τὸ Πόρτλανδ, ἐπανειλημμένως αἱ ἀτμάκατοι ἐπεχείρησαν νὰ πλησιάσουν τὸ κινούμενον ἐκεῖνο σῶμα καὶ νὰ τὸ κυνηγήσουν· ἀλλὰ ποτὲ δὲν κατώρθωσαν νὰ τὸ φθάσουν. Ἡ καταδίωξις ἐκρίνετο ἀμέσως περιττή. Εἰς ὀλίγα δευτερόλεπτα ὁ ὄγκος ἐχάνετο ἀπὸ ὅλα τὰ βλέμματα!

Δὲν εἶνε ἀπορίας ἄξιον, ὅτι πολλαὶ καὶ διάφοροι ἔγιναν ὑποθέσεις περὶ τῆς μυστηριώδους φύσεως τοῦ ἀντικειμένου ἐκείνου. Ἀλλ' ἕως τότε καμμία ὑπόθεσις δὲν ἐστηρίζετο ἐπὶ βάσεως ἀσφαλοῦς καὶ οἱ θαλασσινοὶ τὰ *ἐθαλάσσοναν* εἰς αὐτὸ τὸ ζήτημα, ὅπως καὶ οἱ ἄλλοι.

Κατ' ἀρχάς, ναῦται καὶ ἁλιεῖς ἐπίστευσαν, ὅτι ἐπρόκειτο περὶ μαστοφόρου τοῦ εἴδους τῶν κητοειδῶν. Ἀλλ' ὡς εἶνε γνωστόν, τὰ κήτη ἐν γένει βυθίζονται μὲ κάποιαν κανονικότητα, καὶ ἀφοῦ μείνουν ἀρκετὰ δευτερόλεπτα ὑπὸ τὸ ὕδωρ, ἐπανέρχονται εἰς τὴν ἐπιφάνειαν, ἐκσφενδονίζοντα εἰς ὕψος στήλας ὕδατος ἀναμεμιγμένου μὲ ἀέρα. Τὸ ζῶον ὅμως

ἐκεῖνο,—ἐὰν ἐπρόκειτο περὶ ζώου,—οὐδέποτε ἕως τώρα εἶχε «βουλιάξῃ», κατὰ τὴν φράσιν τῶν φαλαινοθηρῶν, οὐδέποτε εἶχε διαφύγῃ τὴν καταδίωξιν μὲ «μακροβούτι», καὶ οὐδέποτε εἶχεν ἰδῇ κανεὶς ἢ ἀκούσῃ τὴν ἰσχυρὰν καὶ ἠχηράν του ἐκπνοήν.

Ἀφοῦ λοιπὸν προφανῶς δὲν ἀνῆκεν εἰς τὴν συνομοταξίαν τῶν θαλασσίων μαστοφόρων, ἔπρεπεν ἄρά γε νὰ ὑποθέσῃ κανεὶς ὅτι ἐπρόκειτο περὶ ἀγνώστου τέρατος, ἀναδύσαντος ἀπὸ τὰ βάθη τοῦ ὠκεανοῦ, ὡς ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα ἀναφέρουν αἱ μυθολογικαὶ διηγήσεις τοῦ παλαιοῦ καιροῦ; Ἔπρεπε νὰ τὸ κατατάξῃ κανεὶς μεταξὺ τῶν θαλασσίων ὄφεων τῶν θρύλλων, τῶν φοβερῶν καὶ τρομερῶν ἐκείνων *κάλμαρ*, τῶν *κράκεν* καὶ τῶν *λεβιάθαν*, τοὺς ὁποίους ὅλοι ἐγνώριζαν ἐξ ἀκοῆς καὶ φήμης, ἀλλ' οὐδέποτε οὐδεὶς εἶχεν ἰδῇ;...

Ἐν πάσῃ περιπτώσει, ἀφότου τὸ τέρας αὐτό, ὁ,τιδήποτε καὶ ἂν ἦτο, ἀνεφάνη εἰς τὰς ἀκτὰς τῆς Νέας Ἀγγλίας, τὰ μικρὰ σκάφη, τ' ἁλιευτικὰ πλοιάρια, δὲν ἐτολμοῦσαν πλέον νὰ ἀναχθοῦν εἰς τὸ πέλαγος. Μόλις ἐσημειοῦτο ἡ ἐμφάνισίς του, ἔσπευδον νὰ ἐπιστρέψουν εἰς τὸν πλησιέστερον λιμένα. Βεβαίως τοῦτο ἀπαιτοῦσεν ἡ φρόνησις, καὶ ἂν τὸ ζῶον ἐκεῖνο εἶχεν ἐπιθετικὰς διαθέσεις, προτιμώτερον ἦτο νὰ μὴν ἐκτίθενται οἱ ἁλιεῖς καὶ νὰ μὴ ριψοκινδυνεύουν χωρὶς ἀνάγκην.

Ὅσον διὰ τὰ μεγάλα ἰστιοφόρα καὶ τὰ μεγάλα ἀτμόπλοια, αὐτὰ βεβαίως δὲν εἶχαν κανένα φόβον ἀπὸ τὸ τέρας, φάλαιναν ἢ ὁ,τι ἄλλο. Πολλάκις τὰ πληρώματά των τὸ διέκριναν εἰς πολλῶν μιλίων ἀπόστασιν. Ἀλλὰ μόλις ἔκαμναν νὰ τὸ πλησιάσουν, ἐκεῖνο ἀπεμακρύνετο μὲ τόσην ταχύτητα, ὥστε ἀμέσως ἀπηλπίζοντο. Μίαν ἡμέραν μάλιστα, πολεμικὸν πλοῖον, καταδρομικόν, ἐξῆλθεν ἀπὸ τὸν λιμένα τῆς Βοστώνης, ἂν ὄχι διὰ νὰ τὸ κυνηγήσῃ, τοὐλάχιστον διὰ νὰ τῷ ρίψῃ μερικὰς σφαίρας. Ἀλλ' ἐντὸς ὀλίγου τὸ ζῶον ἐμακρύνθη ἐκτὸς βολῆς καὶ ἡ ἀπόπειρα ἐματαιώθη. Ἄλλως τε τὸ μυστηριῶδες ζῶον δὲν εἶχε δείξῃ ἕως τότε παμμίαν διάθεσιν νὰ ἐπιτεθῇ ἐναντίον τῶν ἁλιευτικῶν πλοιαρίων.

Εἰς τὸ σημεῖον αὐτὸ διέκοψα τὴν ἀνάγνωσίν μου καὶ ἀποταθεὶς πρὸς τὸν κ. Οὐάρδ, τῷ εἶπα:

—Ὁπωσδήποτε, δὲν ἐπροξένησεν ἀκόμη κανένα κακὸν ἡ ἐμφάνισις αὐτοῦ τοῦ τέρατος... Φεύγει πρὸ τῶν μεγάλων πλοίων... Δὲν ἐπιτίθεται ἐναντίον τῶν μικρῶν... Ἡ ἀνησυχία τῶν θαλασσινῶν καὶ τῶν κατοίκων τῶν παραλίων δὲν πιστεύω νὰ εἶνε μεγάλη...

— Καὶ ὅμως εἶνε, Στρόκ, καὶ αὐτὴ ἡ ἔκθεσις τὸ πιστοποιεῖ.

— Ἀλλὰ τὸ ζῶον, κύριε Οὐάρδ, δὲν φαίνεται διόλου ἐπικίνδυνον. Ἔπειτα, ἐν ἀπὸ τὰ δύο:— ἢ θὰ ἐγκαταλείψῃ μίαν ἡμέραν ἐκεῖνα τὰ παράλια, ἢ θὰ τὸ συλλάβουν ἐπιτέλους καὶ θὰ τὸ ἴδωμεν ἐκτεθειμένον εἰς τὸ Μουσεῖον τῆς Οὐασιγκτῶνος!..

— Καὶ ἂν δὲν εἶνε θαλάσσιον τέρας; ὑπέλαβεν ὁ κ. Οὐάρδ.

— Τί ἄλλο εἰμπορεῖ νὰ εἶνε; ἀπήντησα ἀπορῶν διὰ τὴν παρατήρησιν τοῦ προϊσταμένου μου.

— Ἐξακολουθήσατε τὴν ἀνάγνωσιν! εἶπεν ὁ κ. Οὐάρδ.

Τὴν ἐξηκολούθησα, καὶ ἰδοὺ τί ἔμαθα ἀπὸ τὸ δεύτερον μέρος τῆς ἐκθέσεως, τῆς ὁποίας ὁ προϊστάμενός μου εἶχεν ὑπογραμμίσῃ μερικὰ μέρη μὲ κόκκινον μολύβι.

Ἐπί τινα καιρόν, κανεὶς δὲν ἀμφέβαλλεν ὅτι ἐπρόκειτο περὶ θαλασσίου τέρατος καὶ ὅτι διὰ συστηματικῆς καὶδιαρκοῦς καταδιώξεως θὰπηλλάσσοντο ἐπιτέλους τὰ παράλια ἐκεῖνα τῆς παρουσίας του. Ἔπειτα ὅμως ἡ πεποίθησις αὐτὴ ἐκλονίσθη, καὶ οἱ σοβαρώτεροι ἤρχισαν νὰ σκέπτωνται μήπως τὸ πρᾶγμα ἐκεῖνο δὲν ἦτο ζῶον, ἀλλ' ἀπλοῦστατα σκάφος, πλοῖον νέου εἴδους!

Καὶ τί εἴδους! Τοῦ τελειοτέρου βεβαίως ἐξ ὅσων εἶδεν ὡς τώρα ὁ κόσμος! Ἴσως, διατί ὄχι; πρὶν κοινοποιήσῃ τὸ μυστικὸν τῆς ἐφευρέσεώς του, ὁ ἐφευρέτης προσεπάθει νὰ κινήσῃ τὴν κοινὴν προσοχήν, ἀκόμη δὲ καὶ τὸν φόβον τῶν θαλασσινῶν... Τοιαύτη ἀκρίβεια εἰς τὰς κινήσεις του, τοιαύτη ταχύτης εἰς τοὺς ἑλιγμούς του, τοιαύτη εὐκολία εἰς τὸ νὰ διαφεύγῃ τὰς καταδιώξεις, χάρις εἰς τὴν ἔκτακτον ταχύτητα τῆς μηχανῆς του, ἦσαν βεβαίως ἱκανὰ νὰ κεντήσουν εἰς τὸ ἔπακρον τὴν περιέργειαν τῶν ἀνθρώπων.

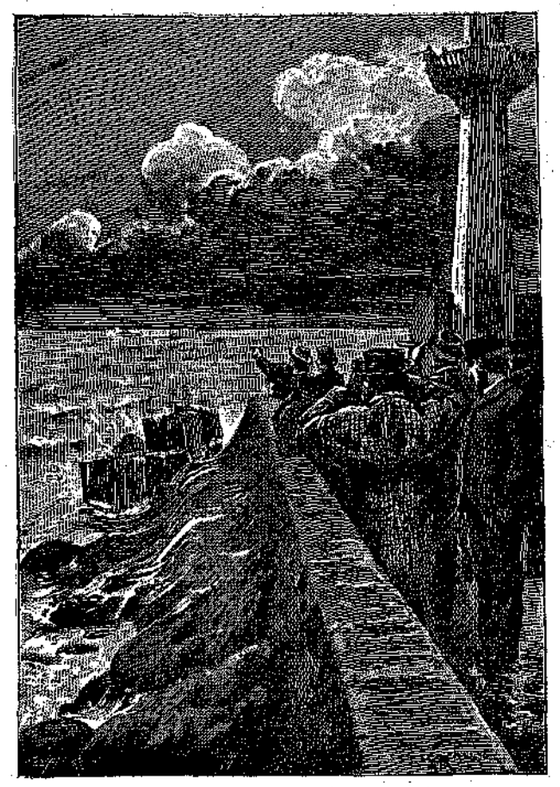

«Ὁ ὄγκος αὐτὸς μετεκινεῖτο μὲ τόσην ταχύτητα...»
(Σελὶς 80. στ. γ'.)

Τὴν ἐποχὴν ἐκείνην μεγάλαι πρόοδοι εἶχαν συντελεσθῇ εἰς τὴν τέχνην τῆς μηχανικῆς θαλασσοπλοΐας. Τὰ ὑπερωκεάνεια ἀτμόπλοια ἀνέπτυσσον ἤδη τοιαύτην ταχύτητα, ὥστε πέντε ἡμέραι ἤρκουν διὰ νὰ διανύσουν τὴν ἀπόστασιν μεταξὺ τοῦ παλαιοῦ καὶ τοῦ νέου κόσμου.

Ἀλλ' οἱ μηχανικοὶ δὲν εἶχον προφέρῃ ἀκόμη τὴν τελευταίαν των λέξιν. Ὅσον ἀφορᾷ τὸ πολεμικὸν ναυτικόν, καὶ αὐτὸ δὲν ἔμενεν ὀπίσω. Τὰ εὔδρομα, τὰ τορπιλλικά, τὰ ἀντιτορπιλλικά, ἠδύναντο νὰ συναγωνίζωνται πρὸς τὰ ταχύτερα ἀτμόπλοια τοῦ Ἀτλαντικοῦ, τοῦ Εἰρηνικοῦ καὶ τοῦ Ἰνδικοῦ ὠκεανοῦ.

Ὁπωσδήποτε, ἐὰν ἐπρόκειτο περὶ πλοίου νέου τύπου, δὲν κατώρθωσαν ἀκόμη νὰ διακρίνουν καλῶς τὸ σχῆμά του. Ἀλλ' ὅσον διὰ τὸν μηχανισμόν του, πρέπει νὰ εἶχε δύναμιν, τὴν ὁποίαν δὲν ἐπλησίαζαν οὔτε οἱ τελειότεροι. Εἰς τί ὤφειλεν ἄρά γε τὴν δυναμικήν του ἀξίαν, εἰς ἀτμὸν ἢ εἰς ἠλεκτρισμόν;

Κανεὶς δὲν ἤξευρε. Τὸ βέβαιον εἶνε ὅτι, ἀφοῦ δὲν εἶχεν ἱστία, δὲν ἐχρησιμοποίει τὸν ἄνεμον, καὶ ἀφοῦ δὲν εἶχε καπνοδόχον, δὲν ἐκινεῖτο δι' ἀτμοῦ.

Εἰς τὸ μέρος αὐτὸ τῆς ἐκθέσεως, διέκοψα διὰ δευτέραν φορὰν τὴν ἀνάγνωσιν καὶ ἤρχισα νὰ συλλογίζωμαι ὅσα εἶχα ἀναγνώσῃ.

—Τί συλλογίζεσαι, Στρόκ; ἠρώτησεν ὁ προϊστάμενός μου.

—Συλλογίζομαι, κύριε Οὐάρδ, ὅτι ὅσον ἀφορᾷ τὸν μηχανισμὸν τοῦ περὶ οὗ

ὁ λόγος πλοίου, πρέπει νὰ εἶνε τόσον ἰσχυρὸς καὶ τόσον ἄγνωστος ὅσον καὶ ὁ τοῦ μυστηριώδους ἐκείνου αὐτοκινήτου, τὸ ὁποῖον δὲν ἠκούσθη πλέον ἀπὸ τὴν ἡμέραν τῶν ἀγώνων τῆς Αὐτοκινητικῆς Λέσχης...

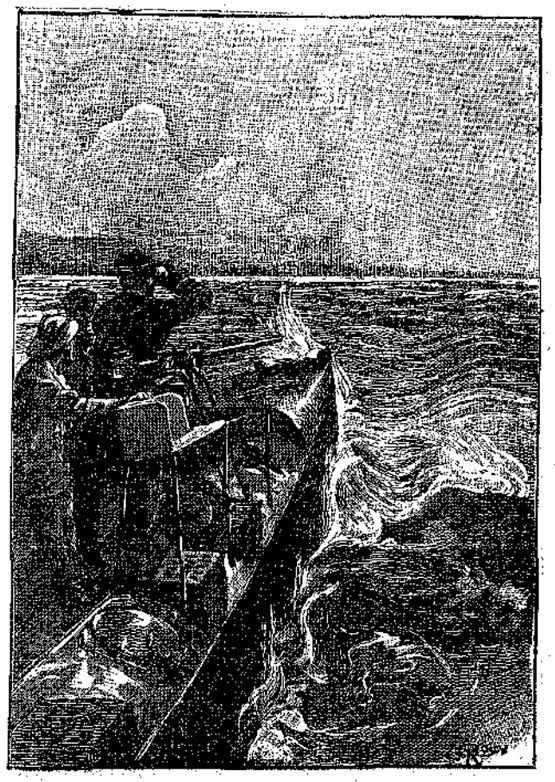

«Τὸ ζῶον ἐμακρύνθη ἐκτὸς βολῆς καὶ ἡ ἀπόπειρα ἐματαιώθη...» (Σελὶς 81, στ. α'.)

— Αὐτὸ τὸ συμπέρασμα ἔβγαλες, Στρόκ ;..

— Μάλιστα, κύριε Οὐάρδ.

Τὸ συμπέρασμά μου τῳόντι ἐπεβάλλετο. Ἐὰν ὁ μυστηριώδης ἐκεῖνος θερμαστὴς εἶχεν ἐξαφανισθῆ, ἐὰν εἶχεν ἀπολεσθῆ μὲ τὴν μηχανήν του εἰς τὰ ὕδατα τῆς λίμνης Μίσσιγκαν, ἔπρεπε νὰ ἀποσπάσωμεν, ἀντὶ πάσης θυσίας, τὸ μυστικὸν τοῦ ὄχι ὀλιγώτερον μυστηριώδους θαλασσοπόρου, καὶ νὰ εὐχηθῶμεν νὰ μὴ βυθισθῆ καὶ αὐτὸς εἰς τὰς ἀβύσσους τῆς θαλάσσης, πρὶν τὸ παραδώσῃ εἰς τὴν ἀνθρωπότητα. Μήπως τὸ συμφέρον κάθε ἐφευρέτου δὲν εἶνε τὸ νὰ φέρῃ εἰς φῶς τὴν ἐφεύρεσίν του ; Καὶ μήπως εἰς τὴν Ἀμερικήν, ὅπως καὶ εἰς κάθε ἄλλο Κράτος, δὲν θὰ εὕρισκε τὴν τιμήν, τὴν ὁποίαν θὰ ἐζήτει ;

Δυστυχῶς, ἐὰν ὁ ἐφευρέτης τῆς κατὰ ξηρὰν μηχανῆς διετήρησε μέχρι τέλους τὸ *ἰνκόγνιτό* του, δὲν ὑπῆρχε φόβος μήπως καὶ ὁ ἐφευρέτης τῆς θαλασσίας μηχανῆς θὰ ἤθελε νὰ κρατήσῃ τὸ ἰδικόν του ;.. Καὶ ἐπὶ τῇ ὑποθέσει ἀκόμη, ὅτι ὁ πρῶτος ὑπῆρχεν ἔτι εἰς τὴν ζωήν, ἰδοὺ ὅτι ἔκτοτε δὲν ἠκούσθη. Τὸ ἴδιον λοιπὸν θὰ ἐγίνετο καὶ διὰ τὸν δεύτερον, καὶ ἀφοῦ ἐνεφανίζετο θαλασσοπορῶν πρὸ τῆς Βοστώνης, τοῦ Πόρτσμουθ, τοῦ Πόρτλανδ, θὰ ἐξηφανίζετο ἔπειτα καὶ αὐτός, χωρὶς νὰ φίσῃ οὔτε ἴχνος ;

Ὅ,τι δὲ ἠδύνατο νὰ δώσῃ κάποιαν βάσιν εἰς τοιαύτην ὑπόθεσιν, ἦτον ὅτι ἀπὸ τῆς λήψεως τῆς ἐκθέσεως, ἤτοι ἀπὸ εἰκοσιτεσσάρων ὡρῶν, ἡ παρουσία τοῦ παραδόξου σκάφους δὲν εἶχε σημειωθῆ ἀπὸ κανένα σηματοφόρον τῶν παραλίων ἐκείνων!...

Προσθέτω ὅτι δὲν εἶχεν ἐμφανισθῆ οὔτε εἰς ἄλλα παράλια. Ἀλλ' εἶνε ἀληθὲς ὅτι θὰ ἦτο ἀκόμη πολὺ τολμηρὸν νὰ πιστοποιήσῃ κανεὶς τὴν τελειωτικήν του ἐξαφάνισιν.

Πρέπει, ἄλλως τε, νὰ σημειώσωμεν καὶ τὸ ἑξῆς σπουδαιότατον : ὅτι δηλαδὴ ἡ ἰδέα ἑνὸς κήτους, ἑνὸς *κάλμαρ*, ἑνὸς κράκεν, ἑνὸς θαλασσίου ζώου τελοσπάντων, ἐφαίνετο ἐγκαταλειφθεῖσα ὁριστικῶς.

Τὴν ἰδίαν ἐκείνην ἡμέραν αἱ διάφοροι ἐφημερίδες τῆς Συμπολιτείας, πραγματευόμεναι καὶ σχολιάζουσαι τὸ περίεργον γεγονός, συνεπέραινον, ὅτι ἐπρόκειτο περὶ πλοίου ἰδιοτύπου, δυναμένου νὰ πλέῃ μὲ ταχύτητα καταπληκτικήν.

(Ἕπεται συνέχεια) ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΛΟΓΟΙ ΚΑΙ ΑΝΤΙΛΟΓΟΙ

Η ΚΛΗΡΟΝΟΜΙΑ

Ἡ γρηᾶ Σουλιώτισσα εἶπε νὰ πεθάνῃ πιά. Ἔνοιωσε τὸ θάνατό της, σὰ νάχε τὸ προμήνυμά του ἀπὸ καιρό. Κι' ἀλήθεια, τὰ στερνά της ἔδειξαν πῶς ἦταν ἕτοιμη ἡσυχα νὰ τὸν καλοδεχτῆ.

Τὴν τελευταία στιγμὴ ἀνησύχησε. Δείλιασε μ' ἕναν τρόπο. Κάτι ἔδειξε πῶς εἶχε λησμονήσῃ.

Γύρω της, θυγατέρες καὶ γαμπροί, τὴν ἔκλαιγαν. Κι' αὐτὴ ἀνάλαβε ἔξαφνα. Ζήτησε τὸ μικρὸ τὸν ἔγγονό της. Κ' ἔβγαλε τοὺς ἄλλους ἔξω. Τὴν ὁλοστερή της τὴ βουλὴ θὰ τοῦ παράδινε, κ' ἦταν ἐπίσημη ἡ ἑτοιμοθάνατη. Κ' ἐνῷ ἄρχιζε τὸ παραλογητό της, ἡ ματιά της ἔφεγγε καθαρή.

— Σ' ἐσένα, γυιέ μου, εἶπε, θέλω ν' ἀφίσω τὴ διαθήκη μου τὴ μυστική,— κανεὶς νὰ μὴν τὴ μάθῃ! Εὐχή μου κ' ἡ κατάρα μου, νὰ σηκωθῆς νὰ πᾷς 'στὸ Σοῦλι. Πρῶτα θέλω νὰ σοῦ μολογήσω πῶς τὸ Σοῦλι θὰ λευτερωθῇ! Καὶ θὰ πᾷς, ἀντάμα μὲ τοὺς ἄλλους τοὺς Σουλιῶτες. Τότε, ἀφοῦ γονατίσῃς νὰ φιλήσῃς τ' ἅγιο χῶμα του, νὰ κάμῃς κατοχὴ 'στὸ σπίτι. Θὰ τὸ γνωρίσῃς ἀπὸ τὸ πουρνάρι 'στὴν αὐλή...μπορεῖ νὰ μὴν εἶνε ὅμως...καὶ τὸ σπίτι νὰ γκρεμίστηκε, ἀλήθεια—νὰ τὸ βρῇς! Καὶ νὰ τὸ ξαναχτίσῃς 'στὰ παλιά του θέμελα. Ρωτῶντας, θὰ τὸ μάθῃς. Κάποιος παλιὸς θὰ μαρτυρήσῃ τ' ὄνομά του. Τὸ δικό μας τ' ὄνομα! Νὰ τ' ἁγιάσῃς πρῶτα, καὶ νὰ κατοικήσῃς. Οἱ Τοῦρκοι θὰ τὸ μόλεψαν.... Νυφούλα ἤμουν ποῦ τ' ἄφισα'— νὰ πᾷς!

Ἔπειτα νὰ ζητήσῃς τὰ χτήματά μας ποῦ θ' ἀγρίεψαν τώρα καὶ θὰ θέριεψαν. Ἂν τἄχῃ ξένος, θὰ τὰ πάρῃς μὲ τὸ χέρι σου, μὲ τὸ σπαθί σου! Θὰ ζητήσῃς καὶ τὸ διάφορό τους τόσα χρόνια. Ἀκοῦς; Εἶνε ἡ προῖκα μου τὰ παλιοχώραφα, μὰ εἶν' ἀκριβὰ γιὰ σένα! Τέτοια εἶνε ποῦ εἶνε. Τὸν τόπο τονὲ λὲν Ἀστραπολάγκαδο. Ἀπ' τ' ὄνομα θὰ τονὲ γνωρίσῃς. Θὰ καταλάβῃς μοναχός σου. Καὶ τὰ σημάδια θὰ σοῦ τονὲ δείξουν ὁλοφάνερα. Στὴν ἄκρη εἶνε τὸ ρέμα, τὸ Στειρόρεμα. Καταμεσῆς σηκόνεται ἕνας βράχος, Ἀνεμόβραχος. Ἐκεῖ ἀπὸ κάτου στάλιζαν τὰ γίδια μας, ποῦ ἐγὼ τὰ βόσκαγα κορίτσι. Τώρα ξένα θὰ ρημάζουν—νὰ τὰ διώξῃς! Κι' ἀπὸ πάνου ἄγρια μελίσσια φώλιαζαν. Ἐκεῖ σκαρφάλονα μικρή, καὶ τὰ τρυγοῦσα. Χιλιάδες ὀκάδες τὸ μέλι θάχῃ γίνῃ τώρα. Κ' εἶνε δικό σου ὅλο τὸ μέλι! Καὶ τὸ κερί. Ὅλα δικά σου θἄναι! Μὲ τὴν εὐχή μου σοῦ τ' ἀφίνω. Καὶ σ' ἀφίνω γειά....μὴ λησμονήσῃς τίποτα....καὶ σώπα....

Ἔπεσε ἀνάστομα καὶ παραδόθηκε. Τὴν τελευταία στιγμὴ σφράγισε μὲ τὸ δάκτυλο τὸ στόμα της. Ἤτανε σημάδι στὸ παιδί. Τὰ μάτια της πιὰ σ' ἄλλον κόσμο βλέπανε.

Ι. ΒΛΑΧΟΓΙΑΝΝΗΣ

ΚΑΛΥΜΜΑΤΑ

ἐρυθρὰ, μὲ χρυσᾶ γράμματα διὰ τὸν τόμον τῆς «Διαπλάσεως» τοῦ 1908.

Οἱ ἐπιθυμοῦντες νὰ χρυσοδέσουν τὸν τόμον τοῦ 1908, δύνανται νὰ προμηθευθοῦν ἐκ τοῦ Γραφείου μας ἓν τοιοῦτον κάλυμμα, κομψὸν καὶ στερεόν. Στέλλεται καὶ ταχυδρομικῶς ἀντὶ φρ. 1,75.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἡ μητέρα πρὸς τὸν μικρὸν Τάκην :

— Αἴ, τώρα πιά, Τάκη, ὁ ἀδελφός σου ἔχει μιὰ μικρὴ κόρη κ' ἔγινε μπαμπᾶς· ὁ πατέρας σου ἔγινε παπποῦς, ἐγὼ γιαγιά, καὶ σὺ —γιὰ φαντάσου—θεῖος !

Ὁ Τάκης :—Λοιπόν, εἶνε ἀνάγκη τώρα πιὰ νὰ πηγαίνω 'στὸ Σχολεῖο ;

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Μακεδόνισσας

***

Κοκός :—Μαμμά, δὲν εἶπες, ὅτι δὲν θέλεις νὰ καπνίζουν 'στὸ σαλόνι ;

Μητέρα, ἐμφαντικῶς :—Βεβαίως... καὶ ἤθελα νὰ μάθω ποιὸς εἶνε αὐτὸς ὁ κύριος...

Κοκός :—Τὸ τζάκι, μαμμά !

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κυανοῦ Λογχοφόρου

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,,

ΣΥΣΤΑΣΕΙΣ ΚΑΙ ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΠΤΩΧΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ ΦΙΛΟΜΟΥΣΩΝ

Ὁ *Ποδάρκης Ἀχιλλεὺς* ἐνέγραψε διὰ πέντε μῆνας τὸν ὑπ' ἀριθ. 78 συσταθέντα ἄπορον ἐν Μακεδονίᾳ. Εὖγέ του !

Ἀπολεσθεῖσα Ἐλπίς, μ' ἐνθουσίασεν ἡ ἰδέα σου νὰ δώσετε καὶ σεῖς μίαν παράστασιν ὑπὲρ τῆς Διαπλάσεως εἰς τὴν πόλιν σας, ὅπως κάμνουν οἱ Ἀλεξανδρινοί. Μὴ τὴν ἐγκαταλείψῃς ἕως τότε ποῦ θὰ ἐπιστρέψουν οἱ ξενητευμένοι καὶ θὰ ἠμπορέσῃς εὐκολώτερα νὰ τὴν ἐκτελέσῃς.

Διόλου δὲν πειράζει νὰ στείλῃς μόνον τὰς ἕνδεκα, *Ἔλαφε τῆς Αἰγύπτου*. Ἀλήθεια, ἀπὸ τὸ κρεββάτι εἶνε γραμμένο αὐτὸ τὸ ἐξόμορφο γραμματάκι ; Δὲν φαίνεται καθόλου ! Περαστικά σου.

Πολυμήχανε Ὀδυσσεῦ, τῆς Α' Περιόδου μόνον ἀδέτους τόμους ἔχω· ἀλλὰ τῆς Β' ἔχω καὶ ἀδέτους καὶ δεμένους. Χαίρω πολὺ διότι τὸ περιοδικόν μας ἐφάνη «ἐξαίρετον» καὶ εἰς τοὺς γονεῖς σου.

Χαριτωμένον τὸ Π. Πνεῦμα, *Μακεδόνισσα*, καθὼς καὶ τὸ γραμματάκι σου. Πῶς ἤθελα νὰ σ' ἔδλεπα ἀπὸ κανένα μέρος νὰ παγοδρομῇς ἢ νὰ τρέχῃς μὲ τὸ ἔλκηθρον ἐπάνω στοὺς πάγους καὶ 'στὰ χιόνια ! Ἀλήθεια λοιπόν, ἐσυνήθισες τόσον πολὺ εἰς αὐτὴν τὴν γυμναστικήν, ὥστε δὲν πέφτεις οὔτε μιὰ φορά; Μπράβο.

Δὲν μ' ἐξέπληξε καὶ πολὺ ὁ μουντζουρωμένος φάκελλος, *Ἰακωνίζικο Τριανταφυλλο*, διότι ὑπέθεσα ὅτι ἐλερώθη εἰς τὸ ταχυδρομεῖον. Θὰ σοῦ δημοσιεύσω ἕνα δύο Παιδικὰ Πνεύματα, ἄλλην φορὰν ὅμως νὰ τὰ γράφῃς εἰς χωριστὸν χαρτί, ὄχι μαζὶ μὲ τὸ γράμμα. Καὶ ξεύρεις διατί ; Διότι ἄλλοῦ φυλάγω τὰ γράμματα, καὶ ἄλλοῦ τὰ Παιδ. Πνεύματα.

Ὡραιοτάτη ἡ περιγραφὴ τῆς ἐξοχῆς καὶ τοῦ χωριοῦ σου, *Πνοὴ Ψυχορραγοῦντος Ἀγγέλου*. Εἶσαι εὐτυχὴς ποῦ ἐξυπνᾷς, κατὰ τὴν συνήθειαν τῶν χωρικῶν, τόσον πρωὶ καὶ βλέπεις τόσον σπάνια πράγματα. Χιονισμένα βουνὰ ὑπὸ τὰς ἀκτίνας τῆς πρωϊνῆς σελήνης δὲν βλέπει κανεὶς βέβαια τόσον συχνά! Ἀλλὰ σὺ ἔχεις καὶ τὴν χάριν νὰ τὰ περιγράφῃς ὡραῖα.

Πλοίαρχε Νέμε, ἔχεις δικαίον νὰ παραπονῆσαι διὰ τὴν πεζότητα — ὡραία ἡ ἔκφρασίς σου,—τῶν Ἀγγελιῶν τοῦ Δημοψηφίσματος. Ἀλλὰ νομίζω ὅτι δι' αὐτὴν εὐθύνεσθε ὀλίγον καὶ σεῖς, οἱ μὴ ἀνήκοντες εἰς κόμματα καὶ ἐκλέγοντες ἀμερόληπτος τὰ καλλίτερα τῶν ψευδωνύμων. Εἴσθε πολλοί. Διατί λοιπὸν δὲν συνασπίζεσθε εἰς ἕνα μεγάλον κόμμα ἄνευ Συνδυασμῶν, διὰ νὰ πολεμήσετε τοὺς Συνδυασμούς ; Νὰ τὸ κάμετε τοῦ χρόνου, καὶ τότε πλέον σεῖς θὰ δημοσιεύετε τὰς ὡραίας Ἀγγελίας ποῦ ἐπιθυμεῖτε.

Πῶς νὰ περνᾷς εὐχαρίστως τὰς ἡμέρας σου, *Γόνδολα τῆς Βενετίας* ; Ξεύρω κ' ἐγὼ τί νὰ σὲ συμβουλεύσω ; Διαβάζεις, βγαίνεις ἔξω, κάμνεις καὶ δέχεσαι ἐπισκέψεις,—ἀλλ' αὐτὰ δὲν σοῦ ἀρκοῦν. Θέλεις καὶ κάτι ἄλλο ποῦ νὰ ποικίλῃ τὴν μονοτονίαν. Ἀλλὰ τί ; Ἔπρεπε νὰ γνωρίζω καλλίτερα τὰς κλίσεις σου, τὰ γοῦστα σου, τὰ ταλέντα σου. Νὰ σοῦ 'πῶ ἔξαφνα νὰ ζωγραφίζῃς ; νὰ παίζῃς μουσικήν ; νὰ διοργανόνῃς φιλανθρωπικὰς ἑορτάς ; Ἀλλὰ δι' αὐτὰ χρειάζονται κλίσεις καὶ εἰδικότητες. Σκέψου λοιπὸν καὶ εὑρὲ μόνη σου ὅ,τι σοῦ ταιριάζει καλλίτερα.

Δοὺξ τῆς Κεφαλληνίας, ὡραία καὶ εὐγενὴς ἡ ἰδέα σου, ἀλλὰ δυστυχῶς χρηματικὰ λαχεῖα δὲν ἐπιτρέπονται ὑπὸ τοῦ Νόμου εἰς τὴν Ἑλλάδα. — Οἱ τόμοι τῶν Βραβείων, κατὰ τὸν κανονισμόν, δὲν ἀνταλλάσσονται. Ἄλλως τε τὸ Σῆμα, ποῦ θὰ ἤθελες ἀντὶ αὐτῶν, δὲν ὑπάγεται εἰς τὰ Βραβεῖα.

Μάθετε ὅλοι, ὅτι τὸ *Ξενητεμένο Ἑλληνόπουλο* (Γ. Κωστῆς) δὲν ἀνταλλάσσει εἰκονογραφημένα δελτάρια Ἡ Ἀγγελία ἐκείνη ποῦ εἴδατε εἰς τὸ ὃν φύλλον (Θ, 104) ἐδημοσιεύθη κατὰ λάθος.

Μυροβόλον Ἴον, ἡ παλαιά μου φίλη *Μέλλουσα Καλλιτέχνης* εἶνε ἡ *Ἑλένη Γ. Λαμπίρη*, ἡ ὁποία ὁλονὲν σπουδάζει ἀνώτερα μουσικὰ μαθήματα εἰς τὴν Λειψίαν. Χαίρω πολὺ ποῦ ἔγινες καλὰ καὶ ποῦ μοῦ ὑπόσχεσαι ὅτι θὰ μοῦ γράφῃς τακτικά.

Σοῦ ἔστειλα ἐκ νέου τὸ 7ον φυλλάδιον, *Δόξα τῆς Ἑλλάδος*. Προσπάθησε, κοπίασε, καὶ ἀσφαλῶς θἀναδειχθῆς. Εἰπὲ εἰς τὴν *Ἑλληνικὴν Θάλασσαν* καὶ εἰς τὸ *Ἔνδοξον Μέλλον*, ὅτι πολὺ μ' εὐχαρίστησαν τὰ γραμματάκια των καὶ ὅτι θὰ εἶμαι πολὺ εὐτυχὴς ἂν μοῦ γράφουν συχνά, ὅπως καὶ σύ.

«Ἀτολμίαν καὶ φόβον μήπως γράψῃ ἀνοσίας» κανεὶς δὲν πρέπει νὰ ἔχῃ μαζί μου, *Προσδοκωμένη Ἐλευθερία*. Ἐγὼ εἶμαι σὰν μητέρα. Φοβᾶσαι ποτὲ νὰ γράψῃς στὴν μητέρα σου ; Ἀφίνω δὲ ὅτι κανένα λόγον δὲν εἶχες νὰ φοβηθῆς, καὶ ἡ πιὸ ξένη ἂν ἤμουν, διότι πραγματικῶς γράφεις ὡραιότατα.

Πολὺ εὔμορφα, *Δάφνη τοῦ Πηνειοῦ*, μοῦ περιγράφεις τὰ χιόνια σας καὶ τοὺς χιονοπολέμους σας. Πολὺ γρήγορα, ἴσως καὶ εἰς τὸ προσεχές, θὰ δημοσιευθῇ ἡ λύσις τοῦ Προβλήματος τῶν Συνδυασμῶν. Φίλησε μου τὰ δελφάκια.

Ἀθάνατος Ἑλλάς, *Νικηφόρε Οὐρανέ*, *Αἰμὴν Χίου*, συγχαρητήρια διὰ τὰς λαμπρὰς προόδους τοῦ Συλλόγου σας «*Χιακὴ Δράσις*», καὶ θερμοτάτας εὐχαριστίας διὰ τὰ ξεσπαθώματα καὶ τὰς ἐνεργείας. Γνωρίζουσα τὴν πρὸς ἐμὲ ἀγάπην σας, δὲν ἀμφέβαλλα ὅτι θὰ συνενώνατε τὰς προσπαθείας σας διὰ νὰ κάμετε κάτι καλὸν καὶ γνγναῖον. Εὖγε ! Ὅλαι αἱ παραγγελίαι σας ἐξετελέσθησαν καὶ ὁ κ. Π. σᾶς ἔγραψεν ἰδιαιτέρως.

Δὲν τὸ ἤξευρα ὅτι ἦσουν ἀσθενής, *Ἀρχιεπίσκοπε Γερμανέ*, ἀλλὰ καὶ πάλιν δὲν ὑπέθετα ὅτι μ' ἐλησμόνησες, διότι γνωρίζω τὴν ἀγάπην σου. Ἀπέδιδα τὴν σιωπήν σου εἰς τὰ πολλὰ μαθήματα. Χαίρω διὰ τὴν ἀποκατάστασιν τῆς ὑγείας σου καὶ διὰ τὰς προόδους τοῦ Συλλόγου «Σέτις». Τὸ ψευδώνυμον ἐνεκρίθη.

Εἰς τὴν ἀπάντησίν μου τοῦ 7ου φύλλου πρὸς τὸν *Κανδανολέοντα*, ἐκ παραδρομῆς ἐγράφη ὅτι ὁ Κ. Η. εἶχε συσταθῆ ὡς ἄπορος ὑπ' ἀριθ. 43, ἐνῷ ἐπρόκειτο περὶ τοῦ συσταθέντος ὑπ' ἀριθ. 61. Τὸ λάθος τοῦτο ὅσον καὶ ἂν φαίνεται ἀσήμαντον, πρέπει νὰ διορθωθῇ πρὸς ἱκανοποίησιν τοῦ *Φάρου Μυτιλήνης*, ὁ ὁποῖος εἶχε συστήσει τὸν ὑπ' ἀριθ. 43 ἐν πλήρει γνώσει αὐτοῦ καὶ τῆς οἰκογενείας του, ἐνῷ ὁ ἐν ἀγνοίᾳ του φαίνεται συστηθεὶς εἶνε ὁ ὑπ' ἀριθ. 61.

Κ' ἐγὼ συμφωνῶ μὲ τὴ μαμμά σου, *Νεαρὰ Ἑλληνίς*, ὅτι τὴν ἡμέραν ἐκείνην πρέπει νὰ τὴν θεωρῇς εὐτυχεστάτην, ὄχι μόνον διότι ἔλαβες τοὺς τόμους μου, ποῦ σ' ἔκαμαν νὰ λησμονήσῃς τοὺς πόνους, ἀλλὰ καὶ ἀκόμη διότι ἀπηλλάχθης, ἔστω καὶ ἐπωδύνως, ἀπὸ τὰς ρίζας ποῦ σ' ἐβασάνιζαν. Ὁπωσδήποτε, εἶμαι πολὺ εὐτυχής, ποῦ σοῦ ἐχρησιμεύσα ἐκείνην τὴν ἡμέραν ὡς...παυσώδυνον.

ΤΑΜΕΙΟΝ ΑΠΟΡΩΝ

Πρώτη-πρώτη φέτος ἐνθυμήθη τὸ λησμονημένον Ταμεῖον τῶν Ἀπόρων ἡ *Προσδοκωμένη Ἐλευθερία*, ἡ ὁποία μοῦ ἔστειλε δι' αὐτὸ φρ. 2. Ἐλπίζω τὸ εὐγενὲς παράδειγμά της νὰ μιμηθοῦν καὶ ἄλλοι φίλοι μου, ὥστε ταχέως νὰ δυνηθῶ νὰ ἐγγράψω δι' ἓν ἔτος ἕνα ἢ καὶ περισσοτέρους ἐκ τῶν ἤδη συστηθέντων καὶ μὴ ἐγγραφέντων ἀπόρων. Διότι, καθὼς γνωρίζετε, αὐτὸς εἶνε ὁ σκοπὸς τοῦ Ταμείου, εἰς τὸ ὁποῖον εἶνε δεκτὰ καὶ τὰ μικρότερα ποσά.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

[Οὐδεμία πρότασις δημοσιεύεται, ἐὰν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ ἀντιτίμου ὡς ἑξῆς : Διὰ τὰς πρώτας τρεῖς προτάσεις λεπτὰ 25. Διὰ τὰς ἐπὶ πλέον τοῦ αὐτοῦ φύλλου, ὁ λεπτὰ ἡ λέξις.— Προταίνουν μόνον οἱ ἔχοντες ψευδώνυμον ἰσχύον διὰ τὸ ἔτος τοῦτο, πρὸς τοὺς ἔχοντας ψευδώνυμον ἐπίσης ἰσχύον διὰ τὸ ἔτος τοῦτο. Προτάσεις μὲ ὀνόματα, ἢ μὲ ψευδώνυμα κατηργημένα, δὲν δημοσιεύονται. — Ὁ ἐντὸς παρενθέσεως ἀριθμὸς σημαίνει πόσα τετράδια δὲν ἀντιπέδωσεν εἰσέτι ὁ κροτεῖνων.]

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νἀνταλλάξουν : τὸ *Μαγευτικὸν Δίσος* (0) μὲ *Μαραμαρωμένον Βασιλῆαν*, *Ὕμνον τῆς Ἐλευθερίας*, *Κυνηγὸν τῆς Ἐρήμου* — ὁ *Δεκαπενταετὴς Πλοίαρχος* (0) μὲ *Κάρολον Δὲ Μόρ*, *Πρόοδον τῆς Διαπλάσεως*, *Μαργαρίταν τοῦ Φάουστ* — ἡ *Νεαρὰ Ἑλληνίς* (0) μὲ *Ἰδανικὴν Μορφήν*, *Ἰδανικὸν Μειδίαμα*, *Πονεμένον Διαβάτην*, *Ἐθνομάρτυρα*, *Βασίλισσαν τοῦ Κάλλους*, *Ταπεινὸν Κύριον*, *Μενεξεδένιο Μπουκετάκι*—τὸ *Ζιζάνιον Σμύρνης* (0) μὲ *Δόν Ἠλίαν Κολοκύθαν*, *Λέραν τοῦ Διαβόλου*, *Καπετὰν Φασαρίαν*, *Πειρακτήριον*, *Διαβολοχιωτόπουλο*'— ἡ *Ὡραία Σμυρνοπούλα* (0) μὲ *Αὐτοκράτειραν τῶν Βαλκανίων*, *Ἄπορον τοῦ Βοσπόρου*, *Ἑλληνικὴν Καλλονήν*, *Ἰδανικότητα*, *Ὑπερήφανο Ἑλληνόπουλο*.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

[Οὐδὲν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἢ ἀνανεοῦται ἂν δὲν συνοδεύεται ἀπὸ τοῦ δικαιώματος φρ. 1. Τὰ ἐγκρινόμενα ἢ ἀνανεούμενα ἰσχύουν μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1909. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ α, ἀνήκουν εἰς ἀγόρια, καὶ ὅσα ἀπὸ κ. εἰς κορίτσια.]

Τὰ περυσινὰ ψευδώνυμα. — Ὑπενθυμίζω καὶ πάλιν, ὅτι ὅσοι θέλουν νἀνανεώσουν τὸ ψευδώνυμον ποῦ εἶχαν κατὰ τὸ λῆξαν ἔτος, πρέπει νὰ τὸ κάμουν μέχρι τῆς *28 Φεβρουαρίου* τὸ βραδύτερον. Διότι, μετὰ τὴν προθεσμίαν ταύτην, ἡ κυριότης οἱουδήποτε ψευδωνύμου τοῦ 1908, μὴ ἀνανεωθέντος διὰ τὸ 1909 ὑπὸ τοῦ κατόχου του, θὰ περιέρχεται εἰς τὸν πρῶτον ζητοῦντα τὴν ἔγκρισιν.

Νέα ψευδώνυμα : *Ἀρχαῖος Σπαρτιάτης*, α. (Ε. Χ.) *Γλυκεῖα Ἑλλάς*, α. (Σ. «Σέτις») *Δοὺξ τῆς Κεφαλληνίας*, α. (Κ. Δ.) *Σοφὸς Σολομών*,, α. (Κ.) *Προσδοκωμένη Ἐλευθερία*, κ. (Β. Β.) *Σελληνοφώτιστο Ἀκρογιάλι*, κ. *Μεγαλουργὸς Πατρίς*, α. (Κ. κ.) *Δελαμόλ*, α. (Κ. κ.) *Κρητικὸς Δειμών*, α. (Κ. κ.) *Ζήτω ἡ Ἕνωσις*, κ (Κ. κ.) *Ἰονιάς*, κ (121) *Ἀετός*, α. (Γ. Τ.) *Αὔρα τοῦ Βαϊρακλιοῦ*, α. (Κ. Σ.) *Βυζαντινὴ Ἀηδών*, κ. (Μ. Μ) *Μίκης Ζέζας*, α.

Ἀνανεώσεις ψευδωνύμων : *Νικηφόρος Οὐρανός*, α. *Ἐθνικὸς Ὕμνος*, α. *Ἰατρὸς τῶν Σοφῶν*, α. *Πνοὴ Ψυχορραγοῦντος Ἀγγέλου*, κ. *Πρόμαχος τῆς Ἐλευθερίας*, α. *Ἀ-*

τρόμητος Κρής, α. Λησμονημένη, ι. (καὶ ὄχι Λησμονη*μένος* ὅπως ἐτυπώθη κατὰ λάθος εἰς τὸ 7ον φύλλον.) *Κῆρυξ τοῦ Δικαίου, α.*

Ἡ Διάπλασις ἀποστέλλεται τοῖς φίλοις της: *Παρνασσὸν* (ζητηθέντα φυλλάδια ἔστειλα·) *Ἐθνικὴν Ἀναγέννησιν* (βραβεῖον ἔστειλα· ἂν ἔλαβα Συλλογήν σου, δὲν ἐνθυμοῦμαι καὶ οὔτε ἔχω καιρὸν τώρα νὰ ψάξω· περίμενε ἕως νὰ τελειώσῃ ὁ πρῶτος γύρος·) *Εἶμαι Ζακυνθία* (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὸ ξεσπάθωμα· εἶμαι βεβαία, ὅτι ἡ νέα μας φίλη θὰ εὐχαριστηθῇ πολύ·) *Χιονισμένην Στέγην* (ἔστειλα· χαίρω πολὺ ποῦ σ' ἐνθουσιάζουν τὰ νέα μας μυθιστορήματα·) *Κυανοῦν Λογχοφόρον* (ἡ ἐπιστολή σου ὡραιοτάτη· τώρα γνωρίζω διατί ἐπροτίμησες αὐτὸ τὸ ψευδώνυμον· ἀλλ' ἀρά γε οἱ ἰδικοί μας Εὔζωνοι δὲν εἶνε ὡραιότεροι ἀπὸ τοὺς Ἄγγλους Λογχοφόρους;) *Ἀνεμώνην τῶν Πατησίων* (σιγὰ-σιγὰ θὰ συνειθίσῃς· εἶσαι μικρὰ ἀκόμη διὰ νὰ τὰ ἐννοήσῃς καὶ νὰ τὰ εὑρίσκῃς ὅλα·) *Τέρπουσαν Πανσέληνον* (χαίρω πολὺ ποῦ ἔγινες καλὰ· εὔχομαι τώρα νὰ δυναμώσῃς γρήγορα καὶ νὰ μοῦ γράψῃς τακτικά·) *Ποδάρκην Ἀχιλλέα* (ἔχει καλῶς·) *Ἑορτὴν τῆς Σημαίας* (ἔλαβα· ὀνόματα, ψευδώνυμα, διευθύνσεις, χωρὶς ἀδειαν, δὲν ἀνακοινῶ·) *Δοῦκα τῆς Σπάρτης* (εἰς τὸ Ταχυδρομεῖον πρέπει νὰ παραπονεθῇς, ἂν δὲν σοῦ φέρῃ ὁ διανομεὺς τὸ φύλλον εἰς τὴν οἰκίαν σου·) *Νικηφόρον Οὐρανὸν* (τὸ λάθος ἐδιορθώθη· εὐχαριστῶ πολύ·) *Τερπικέραυνον Δία* (ἔλαβα, εὐχαριστῶ·) *Αὐστριακὸν Στόλον* (ἔστειλα·) *Αὔραν τοῦ Πηλίου* (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὰς εὐχάς·) *Ὑπερασπιστὴν τοῦ Ἔθνους* (εὐχαριστῶ ἐπίσης· ἡ παραγγελία σου ἐξετελέσθη·) *Ἀννίβαν τὸν Καρχηδόνιον* (ἔχει καλῶς· προσπάθησε νὰ τοὺς ἀντικαταστήσῃς·) *Μυτιληνόπουλο* (ἔστειλα τὸ ἐπιστραφὲν 6ον·) *Δοξασμένο Εἰκοσιένα* (πολὺ ἐνδιαφέρουσαι αἱ πληροφορίαι σου· κάμε λοιπὸν γρήγορα νὰ τελειοποιηθῇς εἰς τὰ γαλλικά·) *Δεκαπεντάετῆ Ὑπολαρχον* (ἐλήφθησαν·) *Κορυδαλὸν τῆς Λέσβου* (μ' ἕνα λαμβδα γράφεται ὁ κορυδαλός· ναί, εἰς τὰς ἀγγελίας μετρεῖται καὶ ἡ ὑπογραφή·) *Ἡλιακὴν Ἀκτῖνα,* (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὸ ξεσπάθωμα· ὥστε ἐθαυματούργησε ὁ Ἰακωβάκης, ἔ; κάλυμμα ἔστειλα·) *Ἑλληνίδα Σμυρναίαν* (ἔστειλα τὸ ἀπολεσθὲν 7ον ἐκ νέου· εὐχαριστῶ διὰ τὴν ἀγάπην ποῦ φανερόνει ἡ ἐπιστολή σου·) *Μαγευτικὸν Δάσος* (ἐπίσης· κάλυμμα τοῦ 1908 ἔστειλα· προσπάθει πάντοτε, καὶ κάποτε θὰ ἐπιτύχῃς νὰ ξεσπαθώσῃς·) *Ἔγγονον Αὐτοκράτορος* (ἔστειλα καὶ περιμένω·) *Ἀθαν. Παυλ.* (βέβαια, κάτι τέτοιο θὰ συνέβη·) *Ἀρχαῖον Σπαρτιάτην* (τώρα θὰ τὰ λαμβάνῃς τακτικά· μὴν ξεχνᾷς νὰ μοῦ γράψῃς τὰς ἐντυπώσεις σου·) *Κήρυκα τοῦ Δικαίου* (ἔστειλα τὰ ζητηθέντα·) *Φιλὶ τῆς Μάνας* (δὲν πειράζει διὰ τὸ ψευδώνυμον· χάρτην τῶν Λύσεων ἔστειλα· ἴσως ὁ βιβλιοδέτης θὰ ἠμπορέσῃ νὰ σοῦ διορθώσῃ τὸ κάλυμμα·) *Νιφάδα, Γόησσαν,* κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν *5 Φεβρουαρίου* θὰ ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταί: *ἐξ Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς μέχρι τῆς 24 Φεβρουαρίου· ἐκ τῶν Ἐπαρχιῶν μέχρι τῆς 7 Μαρτίου· ἐκ τοῦ Ἐξωτερικοῦ μέχρι τῆς 24 Μαρτίου.*

85. Συλλαβόγριφος

Μὲ τοῦ γέλωτος τὸν ἦχον
Δυὸ συνδέσμους ἂν ἑνώσῃς,
Τῆς Ἀσίας γνωστὴν χώραν,
Γραφικήν, θὰ φανερώσῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ Νίνας Ἀλαφούζου

86. Μεταγραμματισμός

Τῆς ἀμπέλου προϊόν
Ἕνα γράμμα του ἂν ἀλλάξῃ,
Σκεῦός τι οἰκιακὸν
Εἰς τὴν μέσην θὰ πετάξῃ.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Δυνάμεως τοῦ Πνεύματος

87. Ἀναγραμματισμός

Ἕνα υἱὸν τοῦ Ἰακὼβ
Ἂν ἀναγραμματίσῃς,
Ἐκ τῶν ἀρχαίων ποιητῶν,
Ἢ τῶν τυράννων τῶν Θηβῶν,
Γνωστὸν σοῦ θὰπαντήσῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Δόξης

88. Ἀστὴρ

Νάντικατασταθοῦν οἱ ἀστερίσκοι διὰ γραμμάτων οὕτως, ὥστε νὰναγινώσκεται: καθὲτως ἀρχαῖος θεὸς ἐκ τῶν δώδεκα· ὁριζοντίως μυθολογικὸν πρόσωπον, θεότης τῶν δασῶν· διαγωνίως δέ, διάσημος γυνὴ τῆς ἀρχαιότητος καὶ πόλις τῆς ἀρχαίας Περσίας.

```
*
* * *
* * *
* * * Y * * *
* * *
* * *
*
```

Ἐστάλη ὑπὸ Κωνστ. Θ. Μητσάκου

89. Ἐπιγραφὴ

ΗΔΝΑΦΣΕΜ
ΣΙΕΝΟΥΝΗ
ΣΙΟΡΜΙΔ

Ἰδοὺ καὶ μιὰ Ἐπιγραφὴ
Ποῦ πρέπει νὰ ἀναγνωσθῇ.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Μυροβόλου Χαραυγῆς

90—94. Μαγικὸν Γράμμα

Τῇ προσθήκῃ ἑνὸς συμφώνου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, εἰς τὰς κάτωθι λέξεις, νὰ σχηματισθοῦν ἄλλαι τόσαι:

εἷς, νέος, οὖς, ἄνθος, Πάρις.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀπελευθεροτοῦ τῆς Μακεδονίας

95—97. Λογοπαίγνια

1.— Ποία Λεία, βράζουσα, εἶνε Κράτος;
2.— Διατί ἕνα παιδὶ χωρὶς χέρια, θὰ τὸ ἔτρωγον τὰ ζῷα;
3.— Εἰς ποίαν πόλιν πηγαίνει κανεὶς ἔφιππος;

Ἐστάλη ὑπὸ Γρηγορίου τοῦ Πέμπτου

98. Συλλαβικὴ Μεσοστιχίς.

Αἱ μεσαῖαι συλλαβαὶ τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν παροιμιώδη χώραν τῆς Ἀσίας, τίτλον περιφήμου ἑλληνικῆς κωμῳδίας:
1, Ἀρχαία χώρα τῆς Ἀφρικῆς. 2, Βασιλεὺς τῆς Περσίας. 3, Ζῶον πονηρόν. 4, Γεωμετρικὸν σχῆμα. 5, Νῆσος τοῦ Αἰγαίου.

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Γλυκὸ Χαμόγελο

99. Μικτόν.

ααα - τ - η - τχς

Ἐστάλη ὑπὸ Γεωργίου Θεοδοσίου

100. Γρῖφος.

τί, τί, τί, $\frac{1}{1}$ η $\frac{1}{\frac{1}{1}}$ + αφ $\frac{1}{1}$
τί, τί, τί,

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἀράχνης

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 4.

24. Ἀντιγόνη (ἀντί, γόνυ.)—25. Λαμία (λᾶ, μῖ, α.)—26. Θῶς - φῶς - Κῶς - ἕως - πῶς.—27. Ἀρετὴ - ἔτη.

28.
```
      K
    O Y Σ
  AE P OΣ
 MYK O NOS
IEPO Σ YΛOΣ
```

29.
```
      EM
   E - Π I - KOΣ
EM-Π I - ΣTO- ΣY -NH
   KOΣ-Σ Y-ΦOΣ
      N H
```

30. *Ὤδινεν ὄρος καὶ ἔτεκε μῦν.* (ὤδινεν =ὅλωΝ ΕΝ ΙΔΩμεν. ὄρος=οὗτοΣ Ο ΡΟμβος... καὶ = μΙΑ Κάμηλος. ἔτεκε=πλΕΚΕΤΕ... μῦν = πᾶσιΝ ΥΜΙν.)—31. ΝΕΑΠΟΛΙΣ (ΝΕφρός, Ἀνάφη, ΠΟσειδῶν, ΛΙΣγος.)—32. Δίδασκε καὶ μάνθανε τὸ ἄριστον.—33. *Οὐ φροντὶς Ἱππονοείδῃ* (συρ-ρῶ-ντ' εἰς ὑπό - κλειδι.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Τραγιάσκαν ***Φιλοστάτριδος***, ἔσο ἀπαθὴς καὶ ἀνταπόδιδε τὰ ἴσα. «Μὴ μου τοὺς κύκλους τάραττε!!»—***Μενεξεδένιο Μπουκετάκι.*** *(Θ, 135)*

Ἀνταλλάσσω εἰκονογραφημένα δελτάρια πανταχόθεν. Ἀπάντησις ἀσφαλεστάτη. Διεύθυνσις: Ἀθ. Π. Βασιλόπουλον, Τύρναβον. *(Θ, 136)*

Δέχομαι δελτάρια· ἀποστέλλω γραμματόσημα. — Georges Doublides, rue Balouk-Bazzar, Brousse (Turquie) *(Θ, 137)*

Ἱδρύθη ἐν Χίῳ Σύλλογος ***«Χιακὴ Δρᾶσις»***. Σκοπός: Εὕρυνσις ξεσπαθώματος καὶ ἐγγραφὴ ἀπόρων. ***Πρόεδρος:*** *Ἀθάνατος Ἑλλάς.* Λοιποὶ συνεργάται ἐκ τῶν θερμοτέρων Διαπλασιομανῶν, ἤτοι: *Νικηφόρος Οὐρανός, Δίμην τῆς Χίου, Ρεμβασμός, Κυρία Παράξενη, Ναύαρχος Σαλαμῖνος,* κ.τ.λ. κ.τ.λ. Μέλη καὶ ἀντιπρόσωποι δεκτοὶ πανταχόθεν. Μηνιαῖον ἐπιχορήγημα πενηκοντάλεπτον. Διεύθυνσις: Δνίδα Ἰωάνναν Χρυσκίνη. Χίον. *(Θ, 138)*

Ἄνθος Χίου, *Ἐθνικὸν Στόλον*, ἀγαπητά μας ἐξαδέλφια, ἐγκαρδίως συλλυπούμεθα ἐπὶ ἀπωλείᾳ φιλτάτου Πατρός.—*Ἀθάνατος Ἑλλάς, Κυρία Παράξενη.* *(Θ, 139)*

Τῷ ἑορτάζοντι ***Ἕλληνι Βουλγαρομάχῳ*** στέλλω ἀνθοδέσμην εὐχῶν ἐγκαρδίων. —*Κορυδαλὸς τῆς Λέσβου.* *(Θ. 140)*

Κρῖμα στὴν ἐξυπνάδα σου, *Ὕμνε τῆς Ἐλευθερίας.* Ζῆς καὶ στὰς Ἀθήνας! καὶ δὲν ἐκατάλαβες τὸ ἐκλογικὸ τερτίπι ποῦ σοῦ ἐπαίχθη!! Τὸ γραμματάκι ἐκεῖνο (Θ,111) ***ὅπ' ἐμοῦ γραφέν,*** ἡτοίμασε τὸν ἀσφαλῆ τάφον τοῦ κόμματός σου! Λίγη ὑπομονή... ***τἀποτελέσματα*** θὰ σ' ἐξυπνήσουν τοῦ ληθάργου.—*Εὐχὴ τῆς Μάνας* (Μανσούρα) *(Θ,141)*

Μαργαρίτα ***Φάουστ***, αἱ μαργαρῖται στέφουν τὴν Δόξαν; ἢ ἡ Δόξα τὰς μαργαρίτας; Οὐκ ἀρξασθαί μοι δοκεῖ ἄπορον εἶναι, ὦ *Μαργαρίτα Φάουστ*, τὰ περὶ Δόξης, ἀλλὰ παύσασθαι λέγουσα. — ***Μενεξεδένιο Μπουκετάκι.*** *(Θ, 142)*

Θεία Ξένη! Τσίτη πρίτ! Σύμβουλοι καὶ Συντροφιά! Ἤστριψέ σας;! Ἄλλη μιὰ φορὰ ἂν πανηγυρίσετε... λαθρεμπορικὴν ἄφιξιν ἀνεψιοῦ, γκρέμνησε τὸ σπίτι! Ἐν ἤτανι σεισμός, καλὲ σεῖς! Μόν' ὁ *Ξεροφιλόσοφος* ἠχόρευγεν συρτό! Ἀντίο ὀργανέττο!!—*Ἀνοιωτόκαρδη Χεδίβα.* *(Θ, 143)*

Ἀνταλλάσσω ταχυδρομικὰ δελτάρια πανταχόθεν. Διεύθυνσις: Mr Georges Kyrlaghitsis, Presses Libres Horemi-Benachi, Minet - el - Rassal, Alexandrie (Egypte). *(Θ, 144)*

Εὐχαριστῶ θερμῶς φιλτάτην ***Βασιλόπαιδα*** δι' ἀδελφικὰς περιποιήσεις ὧν ἔτυχον παρ' αὐτῇ φιλοξενούμενος, ὡς καὶ ἀγαπητὰς ***Ἰδανικότητα, Μαραιώτιδα Λίμνην*** καὶ ***Πλάτανον***, διὰ τὰς ὡραίας ὥρας ποῦ μ' ἔκαμαν νὰ διέλθω.—***Βαρῶνος Σκαρπιλα.*** *(Θ, 145)*

Τυπογραφεῖον Π. Α. ΠΕΤΡΑΚΟΥ Ὁδὸς Σοφοκλέους ἀριθ. 9. —Σκοὰ Πάππου.